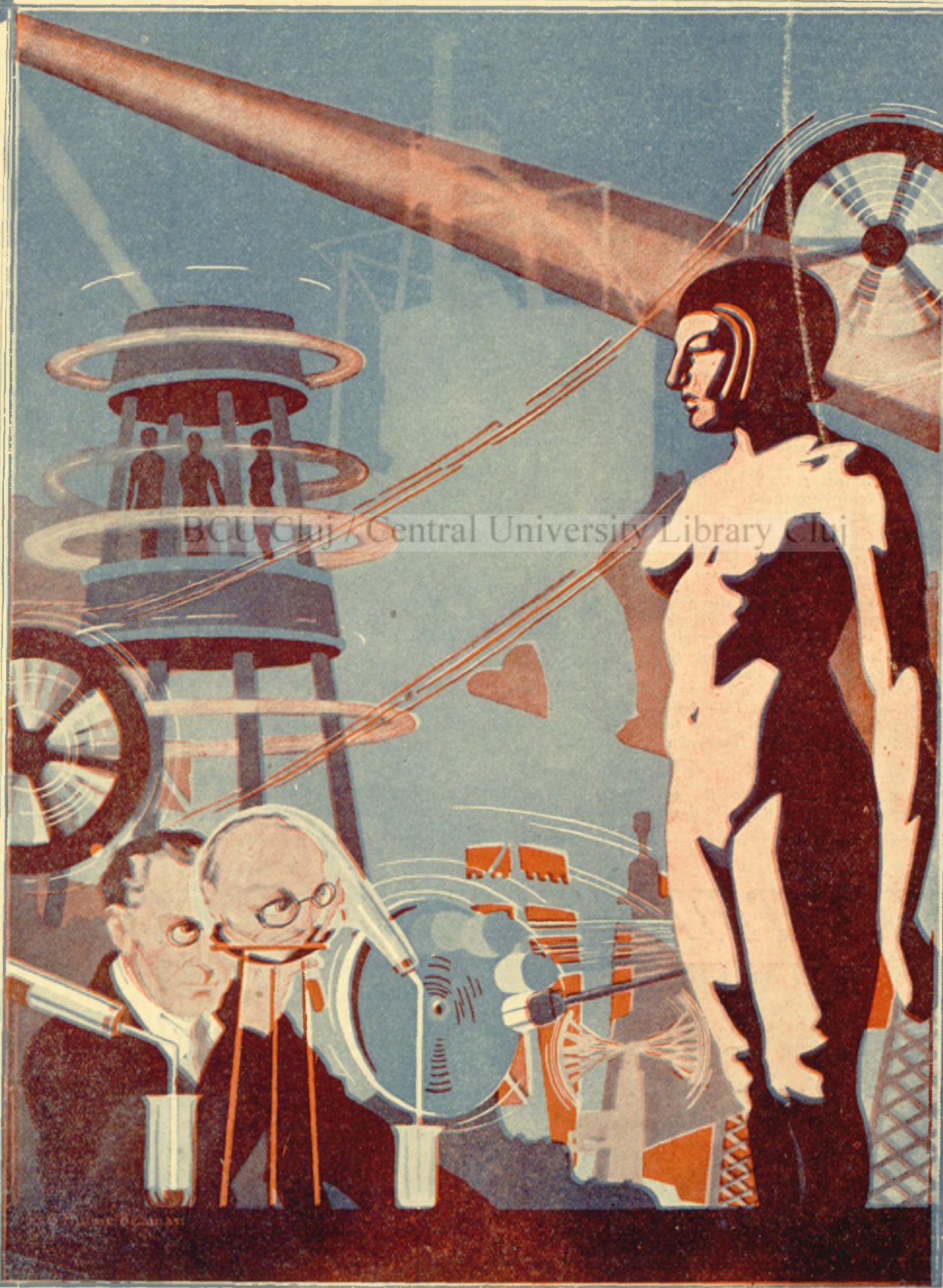

REALITATEA

ANUL II, No. 47
8 Decembrie 1928

ilustrații

28 PAGINI
Apare Sâmbătă

BCU Cluj / Central University Library Cluj

LACRIMA RERUM

(Vezi articolul în text)

Prețul 8 lei

O tragedie

Citim într'un ziar strein, câteva impresionante reflexii, pe care le-a prilejuit tragedia zguduitoare a unei existențe: a închis ochii, cufundându-se în veșnică odihnă, un om care zece ani de zile, nu putuse dormi o clipă. Războiul care a luat unora viața, altora o mână sau un picior, altora mințea, ochii sau graiul, a răpit nefericitului, — trecut astăzi în lumea dreptilor, — mai mult decât tuturor la un loc: puțința de-a închide o noapte ochii, de-a gusta voluptatea odihnei și-a uitării, somnul recreator, bunul cel mai mare al celor mai norocoși din lume și bunul singur al celor cu cari destinul a fost mai puțin generos.

In lucrările care au descris tragedia războiului, cele mai dureroase pagini sunt desigur acelea în care e descris chinul luptătorilor de pe front, ce nu puteau să doarmă în tranșee sau în rezervă, din cauza bombardamentului nocturn, a necesității de-a sta de veghe, sau a marșurilor prin beznă și noroi. Nu iureșul încerdării și nu primejdia de zi cu zi, a morții, nu umilințele și nu lipsurile de tot felul, constituiesc grozăvia războiului, — ci oboseala care surmenează, tocește și împinge spre nebunie.

In „Răsul Roșu“ sunt pagini halucinante, în care e prinsă latura aceasta a războiului.

Eroul cărții n'a dormit și nu poate să doarmă. Luptele nu-i dau pace. Umblă dezmetic, obsedat de gândul de-a gusta câteva clipe numai, voluptatea somnului, până când ideea îi sfredelește feasta și-l aruncă în ghiara nebuniei.

Nefericitul care n'a putut închide timp de zece ani de zile ochii, dar care i-a închis acum pentru vecie, n'a înebunit însă și ca atare suferințele lui au fost înfinit mai grele, căci a suportat tot timpul, — conștient, — chinul.

Să dormi, să dormi...

Ești copil, și somnul te învâluie după o zi de jocuri, așternând culori trandafirii pe față, și punând pe buze un zâmbet fericit.

Ești trudit după o zi de muncă, și te cufunzi în odihnă ca într'o bae caldă.

Ești trist și somnul îți-aduce alinarea.

Vara, veghiază peste pleoapele tale bolta albastră cu luminițe de aur, și iarna te adoarme, ca un moșneag sfătos, focul din vatră.

Să dormi, să dormi...

Ai lucrat târziu, sau ai căldtorit. Ai făcut poate o escapadă. Nu ai dormit des-

tu. Nu ai dormit de loc. Ești obosit, mahmur. La ce te gândești ca la o fericire ca la o voluptate, dacă nu la puțința de-a te întinde în pat?

Un om n'a dormit, cu toate astea, vreme de zece ani.

Reflecțați un moment.

Și recunoașteți că a fost ființa cea mai nefericită. Și recunoașteți că tragedia lui ar putea să constituie o pagină de zguduitoare literatură, eșită din condeiul straniu al unui Hoffmann, Andeeu, Poë sau Ewers: tragedia celui care nu putea să doarmă.

O țară fericită, unde nu există moda pălăriilor de damă

FĂRĂ INDOIALĂ soții din Manciuria, își au cortegiul lor de necazuri, așa cum le au și soții de pe întregul glob pământesc.

alta. Numai dacă aceea pe care a căpătat-o la nuntă, devine inutilizabilă, capătă o alta de acelaș fel.

Valoarea unei astfel de îmbrăcăminti depinde de buna stare a soțului.

Unele dintre acestea, costă sume fabuloase și sunt încrustate cu pietre prețioase. Altele sunt mai puțin costisitoare, dar și mai simple.

Faptul îmbucurător pentru soțul manciurian e însă, că plătește odată o sumă oarecare, și în urmă nu mai e hărțuit de consoartă cu schimbările de pălării, atât de obișnuite prin alte meleaguri.

Femeile poartă îmbrăcămintea pe cap chiar la muncă; de pildă atunci când mulg vacile sau ațăță focul.

Dar de un singur necaz, nelipsit la o mare parte din ceilalți sunt totuș lipsiți. Acolo nu există grija modelelor, pentru pălăriile de damă. Nevasta manciurianului nu poate avea un asortiment de pălării. Atunci când se mărită, e înzestrată cu o îmbrăcăminte pentru cap. Și pentru tot restul vieții ei conjugale, nu are permisiunea să poarte

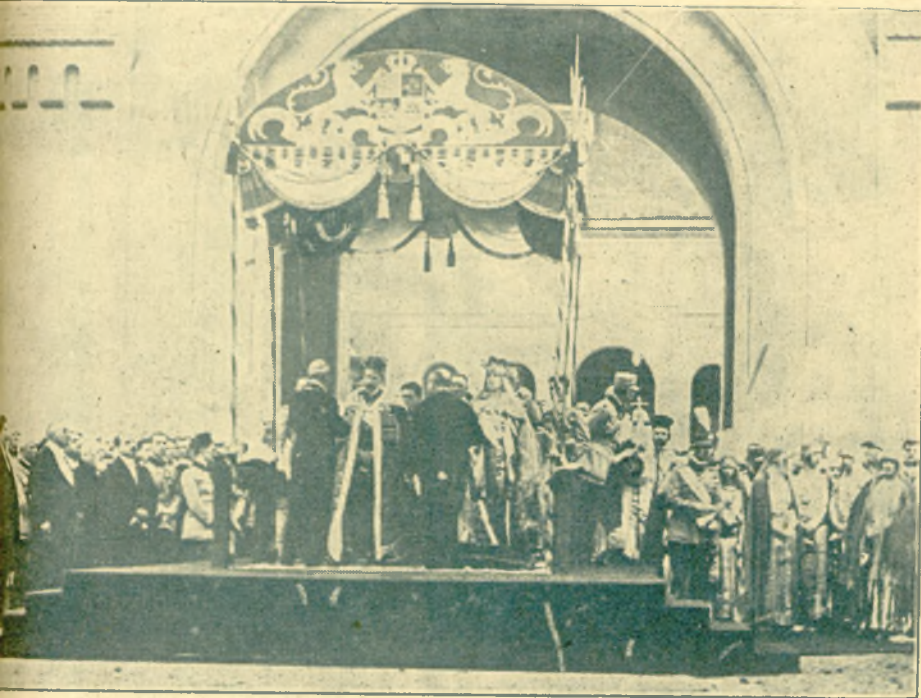
Reproducem două fotografii ale unei manciuriene, la care se vede ce forme au — în față și la spate — aceste curioase modele.

Immortalizante în Bucovina

10 ani dela unirea țării românești

Incoronarea MM. LL. Regele Ferdinand I și Regina Maria la Alba-Iulia

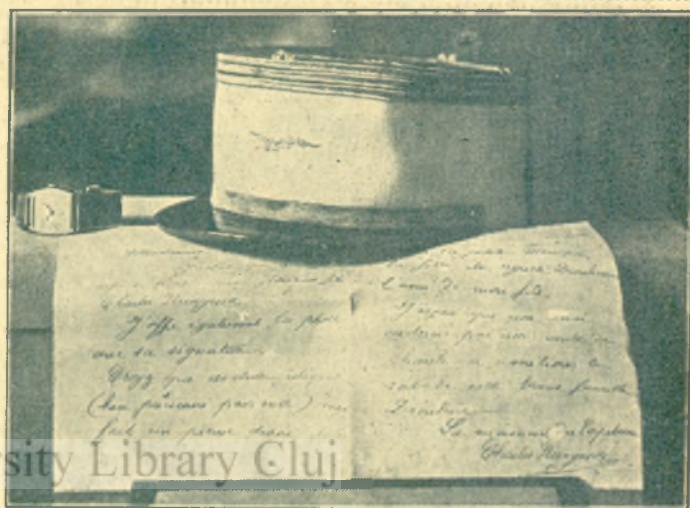
Regele Angliei e bolnav

Principesa Ileana la Stokholm

Principesa noastră ține o conferință despre viața și obiceiurile poporului românesc

Zilele trecute a avut loc la Paris, o mare licitație de obiecte, amintiri dela eroii aviației decedați in urma accidentelor. Produsul acestei licitații, servește la ajutorarea familiilor celor morți. Cea mai mare sumă licitată, a obținut-o capela și ceasornicul eroului căpitan Nungesser, precum și o scrisoare a mamei sale, prin care ceda aceste obiecte comitetului organizator.

SERBAREA SFINTEI ECATERINA LA PARIS. Fotografia noastră reprezintă un grup de vânzătoare dintr'un mare magazin parizian, travestite in negrese.

Telegramele sosite săptămâna trecută, ne-au anunțat că M. S. Regele George V al Angliei, este grav bolnav, suferind de o complicație pulmonară, care-l pune viața în pericol.

Intreaga omenire a fost alarmată, întrucât suveranul Angliei se bucură de mari simpatii, printre toate popoarele.

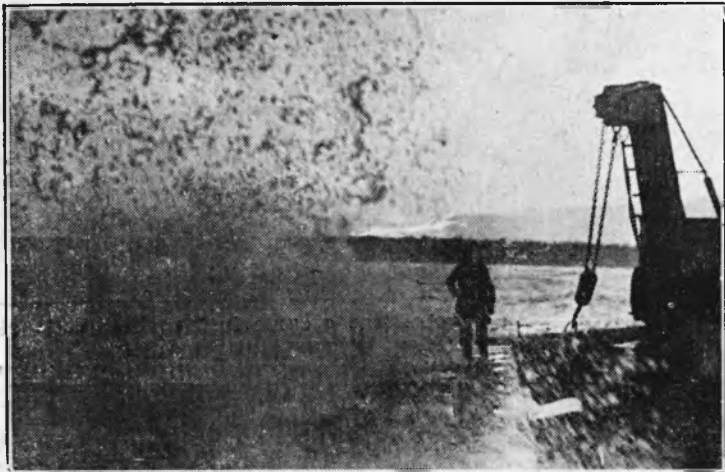
Principele moștenitor, a fost rechemat de urgență din călătoria în care se afla și în jurul patului de suferință al ilustrului bolnav, s'au adunat cele mai mari somități medicale engleze și străine.

Ultimele telegrame anunță, că sforțările acestora au fost înununuate de succes, astfel că peste câteva zile, suveranul va intra în convalescență.

Furtună

APRE MARI

la Constanța

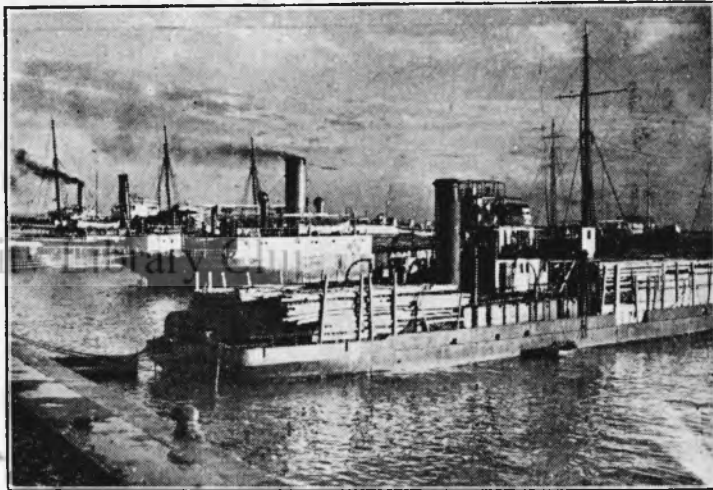
FURTUNA LA CONSTANȚA. Un val furios, inundă cheiul.

FURTUNĂ LA CONSTANȚA. Publicul urmărește după țârm, refugiarea vaselor în port

Printre alte ravagii cauzate de recenta furtună la Constanța, este și această magazie, complet desvelită

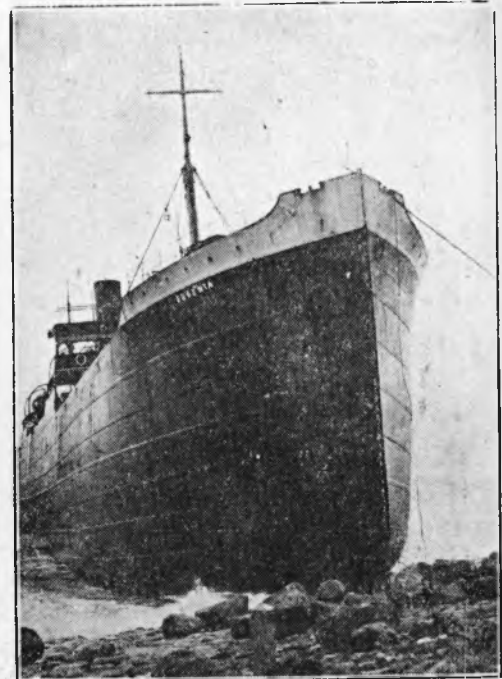
D.n cauza furtunii ce a bântuit pe marea Neagră, vapoarele în cursă, s'a refugiat în portul Constanța

Vaporul „Niki”, refugiat în portul Constanța, cu ocazia recentei furtuni, este avariât și are o înclinare foarte pronunțată

PICTURA FOTOGRAFICĂ. Portul Constanța, după furtună

Vasul „Eugenia”, al marinei comerciale engleze, a fost aruncat la țârm săptămâna trecută, de violenta furtună care a bântuit în Marea Nordului,

Inaugurarea Casei Femeii

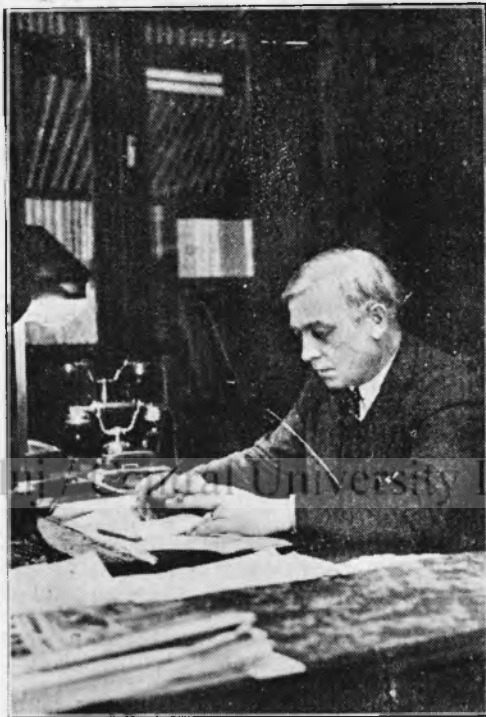
1 Decembrie, Sărbătoarea unirii

Noul director al teatrelor

Sus: Delegetele străine, d-na Carbanova (Mica Înțelegere), d-na Pichon-Landry (Cons. Inter. al femeilor), d-na Alex. Cantacuzino și d-na Rachel Crowde (Liga Națiunilor). Jos: Serviciul religios, oficiat în marele holl, în prezența M. S. Regina Maria și A. S. R. Princesesa-Mamă Elena

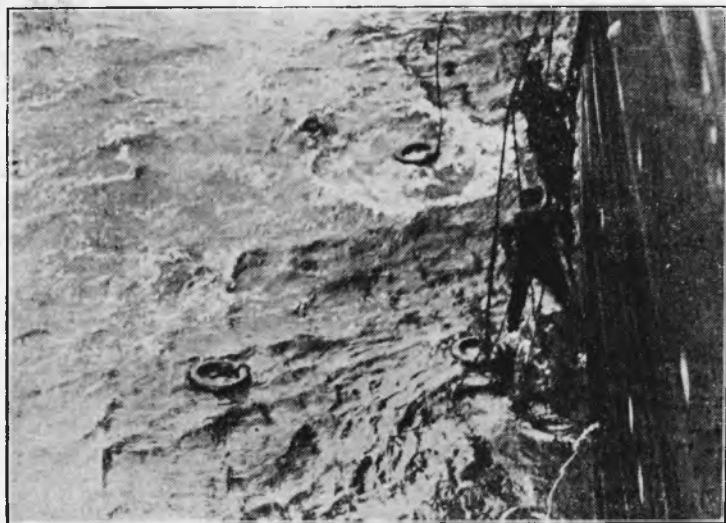

D. Liviu Rebreanu, președintele soc. Scriitorilor români, a fost numit director al Teatrului Național din București și director general al teatrelor din țară. Avem plăcerea să comunicăm cititorilor „Realității Ilustrate” că d. Liviu Rebreanu a acceptat să facă parte din juriul concursului nostru de frumusețe.

Sărbătorirea zilei de 1 Decembrie, la patriarhie în București: Sus: M. S. Regina Maria, A. S. R. Princesesa Elena precum și Sanctitatea Sa patriarhul Miron, A. Sa Principele Nicolae și d. Buzdugan din Inalta Regentă. Fotografia de jos: I. P. S. mitropolitul Pimen al Moldovei și d-nii miniștri Iuliu Maniu, Mihai Popovici și Pantelimon Halipa

Naufragiul vaporului Vestris

Reproducem una dintre primele fotografii luate cu prilejul naufragiului vaporului Vestris Vaporul Berlin salvând pe cel cari luptă cu valurile

Fortul Vincennes aruncat în aer

Din motive recunoscute, un depozit de pulbere din fortul Vincennes, în imediată apropiere a Parisului, a explodat în săptămâna trecută. Au fost 12 morți și numeroși răniți. Fotografia noastră arată mulțimea care așteaptă intrigurată, în fața fabricii, rezultatul operațiunilor de salvare

LaCrímo Terum

O excursie în lumea imensă mică

de NIK CONSTANTIN

Articol la
ilustrația de
pe copertă

Profesorul își isprăvisese lucrul și plecase acasă. Laborantul adună într'un pahar toate eprubetele, care fuseseră folosite și le puse într'un colț al mesei gândindu-se: „Las' că le spăl eu mâine”.

Inchise apoi cu grije robinetul de apă, se uită ca toate becurile de gaz să fie stinse, își scoase halatul, și-și îmbracă haina.

După ce-și luă pălăria din cui, învârti odată comutatorul luminei electrice.

Se făcu întineric.

Laborantul, cu pași siguri — căci cunoștea drumul și cu ochii închiși — s'a îndreptat spre ușa, pe dedesuptul căreia o dără de lumină din sală, se căznea să-și facă loc, și nu izbutea să străbată decât un lat de palmă, pe dușumeaua încăperii.

După ce a întors de două ori cheia în broască, pe dinafară, laborantul s'a dus.

Laboratorul rămase cufundat în beznă. Numai pe fereastra din fund, se desena neprecis umbra unui oțetar, printre frunzele cărui licăriri slabe și tremurătoare își căutau loc.

Dăra de lumină de sub ușă, trăgea pe podea o linie dreaptă, paralelă cu ușa.

Căderea repetată a unei picături de apă în spălător îngana scurgerea timpului cu lovituri sonore și neregulate.

Urme de fosfor, oxidându-se pe pereții unei eprubete făceau ca aceasta să capete o strălucire vie.

Mirosuri puternice se imbinau, spre a produce o atmosferă specială.

De pe gâtul unei retorte, o suviță îngustă uleioasă de acid sulfuric, se adună într'o picătură, și aceasta căzu în hardăul de apă de dedesupt, producând o fierbere sgomotoasă ca și când ar fi fost un fier înroșit în foc.

*

Eram asistentul profesorului și-mi aveam odaia alături de laborator.

În noaptea aceea, m'am întors târziu acasă și fiindcă nu mi-era somn, m'am infundat într'un fotoliu și am lăsat drumul liber gândurilor.

Deodată, fără să știu pe unde a intrat, o femeie a răsărit înaintea ochilor mei.

Era frumoasă și poate de aceea nu m'am înspăimântat de fel, apariția ei neașteptată.

— „Cine ești? — am întrebat-o, și mi-a venit în minte că am mai văzut undeva pe femeia aceasta.

— „Sunt propria-ți fantezie”, mi-a răspuns femeia, „și am venit să te slujesc”.

— „Să mă slujești? În ce fel? La ce mi-ai putea sluji?”

— Ai lămurit cumva întregul mister al firii, ca să nu mai ai nevoie de mine? Nu știi că eu sunt aceea care potolesc setea curiozității? Că menirea mea e să tălmăcesc creace singur nu-ți poți explica?

Vioaie și mlădioasă, eu alerg dealungul câmpurilor învinse, sui culmi neajunse, surabăt infinitul, mă strecur prin adâncurile pământului și pot deveni atât de subtilă, încât să mă amestec în parfumul suav al florilor.

Eu sunt gloria poezilor și îndrumătoarea tuturor inventatorilor și cercetătorilor științifici.

Urmează-mă în astă seară, și-ți voi desvălui taina lucrurilor!”

Iar eu m'am supus și mi-am urmat fantezia.

*

Conduc de fantezia mea, m'am făcut de o sută de miliarde de ori mai mic decât sunt în realitate și am pătruns în picătura din fundul unei eprubete.

Numai eram vizibil decât la microscop, căci măsuram doar o jumătate mijme de milimetru cub.

În jurul meu se mișca o lume imensă. Miliarde și miliarde de molecule, care alergau în toate părțile cu viteze mari, se ciocneau unele de altele, se izbeau de moleculele care alcătuiau pereții sticlei, se desfăceau o clipă, se refăceau iară.

Deosebeam patru feluri de molecule, din locul unde mă aflam: Unele — desigur că erau moleculele sticlei — stăteau mai apropiate, parc'ar fi ținut sfat, se roteau pe loc și chiar când se izbeau, nu se depărtau prea mult una de cealaltă. Între aceste molecule se pare că exista o afecțiune mai mare. Arare ori câte una pornea să se ducă să se amestece în valvârtejul celorlalte trei feluri.

„Prin urmare, ipotezele științifice — îmi spuneam eu — sunt juste: Între moleculele solidelor, există o coeziune mare”.

Și mulțumit de această verificare, pășiam domol, prin mulțimea de molecule, ferindu-mă din calea lor.

Era loc berechet, căci celelalte trei feluri de molecule erau mai distanțate. Iată mai întâi pe cele mai numeroase, moleculele de apă. Nu se mulțumesc cu goana lor neîncetată, dar câte unele, asemenea dudurilor americane, evadează dintr'o regiune într'alca, din continentul lichid, în cel gazos al aerului.

De altfel și molecule de azot și oxigen, molecule care alcătuiesc aerul — foarte rare adevărat — am observat că trec prin ținutul imens al picăturii în care mă aflam.

Dar cele mai interesante mi s'au părut moleculele de zahăr: Câte una înconjurată de o mulțime de molecule de apă, asemenea unui suveran pe care-l înconjoară o sumă de curteni. Acestea, mai greoaie ce-i dreptul, se mișcau totuș destul de repede și numeroase, împreună cu suita lor.

Spectacolul care mi se înfățișa era cât se poate de impresionant. Dacă am putea — păstrând viteza de mișcare pe care o avem — să devenim de câteva mii de miliarde de ori mai mari decât suntem, universul în mișcare, ne-ar oferi desigur același spectacol pe care-l aveam eu, micșorat așa ca să urmăresc jocul nebunesc al miilor și miilor de molecule.

Îmi părea rău că nu luasem cu mine un aparat fotografic, spre a întipări pe placă cele ce vedeam, și pe când exprimam fanteziei mele acest regret, conștiința mea științifică îmi răspunse că aparatul — redus în proporții cu noi — n'ar mai fi putut funcționa, căci moleculele substanțelor care compun s'ar fi strâns una într'alta, mai tare decât este cu puțință și decât permit spațiile intermoleculare.

ATOMI

Așa e făcut omul! Nici nu i se împlinește bine o dorință, că și începe să-i înmugurească o alta în suflet.

Nu mă minunasem în deajuns de priveștiștea moleculelor în mișcare că se și nascu în mine dorința, să văd atomii! Impărtăși fanteziei mele aceasta și dânsa, binevoitoare, hotărî să mă satisfacă.

Mi-am redus talia și mai mult, făcându-mă atât de mic, încât nu întreceam în mărime o moleculă de zahăr. Dacă cele două miliarde de oameni de pe glob, ar fi devenit tot atât de mici ca mine, noi cu toții împreună am fi încăput foarte comod în oriare din scoicile microscopice ce alcătuiesc praful de cretă. Fiecare ar fi dispus acolo în scoică, în proporție, de același spațiu de care se poate bucura pe pământ.

O lume nouă mi se înfățișa de data aceasta. Nu mai vedeam în ansamblu mulțimea de molecule.

Din când în când la intervale rare, defila domol, pe dinainte-mi, câte un grup de atomi; și fiecare era de dimensiunea mea.

Câte o moleculă se izbăia de mine și mă praful de cretă. Fiecare ar di dispus, acolo trimetea tocmai la celălalt capăt ca să mă ciocnesc de alta și să vin apoi îndărăt.

Era foarte interesant că moleculele nu se mai prezentau ca niște entități, ca niște sfere mici rotunde, ele erau adevărate sisteme solare: Într'un spațiu — pentru mine — imens, câțiva atomi cari se roteau în jurul lor, și fiecare în jurul celuilalt.

Molecula de apă cuprindea trei atomi, doi de un fel și unul deosebit; moleculele de sticlă erau alcătuite din câte trei feluri de atomi diferiți; iar moleculele de zahăr cuprindeau fiecare câte 21 de atomi. Șase atomi dintre aceștia păreau frați și stăteau în șiruri curioase, ceilalți rotindu-se în jurul lor. Se părea că aceste molecule umblă încă mai domol și multe erau adunate în grup.

(Va urma)

HIGIENA DENTARĂ

CLINICĂ ULTRA-MODERNĂ
BUL. ELISABETA, 17 Etajul I (CAJA RADIVON)

Telefon: 302/38

Plombe

Extracțiuni fără durere

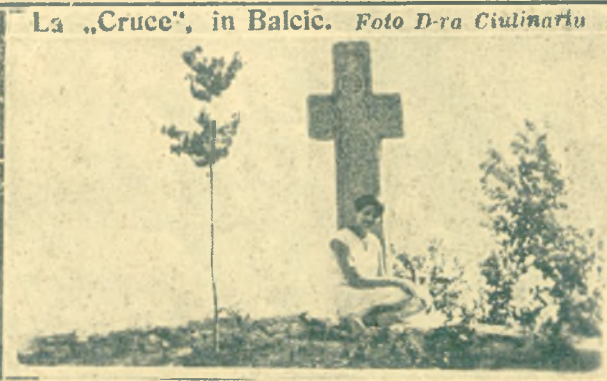
Denturi în aur, platină, cauciuc

Diagnostic precis prin Radiografie

Deschis toată ziua

INLESNIRI
DE PLATA

La „Cruce”, in Balcic. Foto D-ra Ciulinariu

Concursul de FOTOGRAFII al „Realității Ilustrate”

Băile Herculane. Foto Jean Popescu

„Urlătoarea” din Bușteni. Foto N. Radulescu

Lacul din „Parcul Bibescu”
Craiova. Foto Grozdeanu

Pe malul mării la Balcic. Foto D-ra Ciulinariu

Pe valea Oltului. Foto Grozdeanu

„Start” într-o cursă de galop,
la... Budești-Iilfov. Foto D-ra Ciulinariu

Petrecere la Pescăriile Statului,
din Movila-Tekirghiol.

Pe plaje la Corabia. Foto Marinescu

La construcția „Monu-
mentului Eroilor” din Tul-
cea. Foto Schwartzberg-Galați

Turnul dela Tâmpa-Bra-
sov. Foto D-ra E. Stătescu

O seară la Rin: Icoane din trecut

CAP. I

Cocainoman îndrăgostit, — fuga din sanatoriu, beciurile Cekei. — Soldat menșevic, — artist de varieteu, etc. și la urmă: soțul unei prințese.

Timpu petrecut la Bonn constituie cel mai frumos episod al vieții mele. Imi plăcea să cobor în amurg spre Rin, să privesc fluviul majestuos, împingându-și valurile argintii spre Colonia, să văd primele lumini licărind prietenește de pe celălalt mal din Bessel și să admir profilându-se în zare, culmile rotunjite ale Siebengebirgului, care prin forma lor adusă evoacă în amintire un piept de femeie frumoasă.

În răstimpuri întâlneam oameni cari mă fixau plini de curiozitate, și atunci simteam lămurit, că mulți dintr'înșii mă recunoșteau. Și deodată mi-am pus întrebarea, că de ce oare îmi poartă lumea atâta interes? Ce-o făcea să-și pironască ochii asupra persoanei mele, cu atâta curiozitate? De ce oare ziarele se ocupau aproape zilnic de mine? Era aceasta o manifestare a curiozității erotice a burghezului? Era atmosfera de scandal, ce-i plăcea prin faptul, că el însuși a renunțat de cele mai multe ori, la dorul său după aventură, de dragul unei existențe sigure și tihnite? Căuta oare în viața mea erotismul, de care traiul său l-a lipsit? Visase în tinerețe vreunul sau altul din bărbații cari mă sfredeleau cu privirile lor că se va căsători cu o prințesă, după cum visează fetele pe făt-frumos, care să le treziască din somnul fermecat? Vedeau în mine omul, care înfăptuise acest vis al tinerețului?

Vedeau în fața mea două categorii de oameni: Burghezii, cari renunțau la aventură, în schimbul existenței asigurate pe deoparte; pe de alta boemii, aventurierii, cari de dragul romantismului vieții reale, disprețuiau adăpostul sigur și îngrădit al vieții burgheze. Și deodată îmi răsăriră în minte, cu o precizie uimitoare, scene din trecut. Mă vedeam iarăși întins pe divanul moale, îmbătat de cocaină, însuflețit de visuri pătimate de dragoste, iar frumoasa Natașa, cu părul ei ca pana corbului și cu ochii ca smeura, se pleca peste mine, privind-mă cu o expresie ciudată. Sau mă vedeam, cu obrazul ocrotit de o pernă, sărind prin fereastra casei de sănătate, fugind, ca urmărit de demoni. Zăceam apoi în beciurile închisorii Ceka, vedeam funcționarii sovietici intrând spre a scoate iar cinci tovarăși și să-i ducă la execuție.

Copilul meu, copilașul meu! se tânguia alături de mine o tovarășă de suferință, plecându-se peste bătețul ei. Apoi străbătu călare stepele Rusiei, ca soldat menșevic, sub nume fals și cu acte de stat secrete. Și această vedenie păli, ca să facă loc altui tablou. Stăteam cu alți patru camarazi pe scena unui mic varieteu (din Germania și cântam nemților cântecele melancolice din țara mea. Apoi scena varietelului se prefăcu într-o sală de joc, și mă vedeam stând cu mână sfelnică la ma-

sa verde, până ce mă cuprinsese o bucurie nebună. Câștigasem! Și apoi câștigai și câștigai într'una și în ochii celorlalți jucători sticlia pizma, dar deodată trebuia să scot iarăși bani din buzunar și în urmă banii se duceau până ce rămăsesem iar fără o lețcaie. Și târziu de tot mă pomenii la umbra unui zid, în fața clubului, mulțumind unuia, mai norocos decât mine pentru un bacșiș de cinci mărci.

Pieri și această icoană a trecutului: mă aflam acum în bucătăria unui restaurant, clătind farfuriile și așezându-le teancuri-teancuri. Se mistui și această imagine. Mă vedeam într'un salon elegant, îmbrăcat în frac, aplecându-mă peste mâna prințesei. O, ce film bogat și fantastic era viața mea!

Dacă omenirea putea fi împărțită în burgheji și aventurieri, știam eu bine din ce categorie fac parte. Și totuși! Să fie aceasta doar rezultatul temperamentului meu înăscut? Oare nu crescusem și eu într-o casă burgheză, nu dusesem oare o viață tihnită, ferită de griji, ocrotită de părinți levoțai, mai înainte ca vijelia vremii să mă smulgă dela toate acestea? Milioane pieriseră în această furtună năprasnică, furați de vârtej, mii și mii fuseseră ucși, alții, în disperare căutaseră ei înșiși moartea, eu însă răzbisem — eu trăiam! Aveam la activul meu o viață mai fantastică decât orice film, mai aventuroasă decât un roman de Karl May, mai extraordinară decât peripețiile lui Sherlock Holmes.

Și în timp ce în jurul meu se aprindeau luminile și cântecele vesele nemțești răsunau după un vapor, navigând pe Rin, am luat hotărârea subită de a transcrie romanul vieții mele.

Dar în aceiași clipă șovăii. Aveam oare dreptul să divulg lumii ceva despre relațiile mele cu prințesa? Imi veniră în minte cuvintele lui Shaw, care afirmase odată, că atât timp cât e în viață soția niciun bărbat nu are dreptul de a scrie ceva despre căsnicie. Simțeam primejdia ce mă amenința, vrând să povestesc lumii câte ceva despre această căsătorie, care a stârnit atâta valvă, în toate țările din univers. Imi dădui seama, de datorita ce-mi incumba de a combina sinceritatea desăvârșită cu delicatetea de suflet, spunând adevărul doar acolo, unde nu poate jigni. Căsnicia aceasta îmi dăduse o senzație minunată, o simțeam lămurit, o senzație, de care fusesem lipsit ani de zile. După atât amar de vreme de pribegie silnică în care niciodată nu știusem ce-mi va aduce ziua de mâine, resimțeam iarăși, pentru întâia dată senzația de a fi la adăpost.

Însă deoarece nu eram burghez din fire, nu-mi puteam încheia astfel viața. Eram încă tânăr simțeam că mereu și mereu voiu trebui să alerg în căutare de senzații noi. Pricepusem, că cea mai fru-

moasă femeie, pe care o strângi în brațele cel mai splendid trup, care se înfruptă alături de tine de voluptățile dragostei, nu-s atât de minunate, ca femeile ce se află departe de noi, ca trupul ce se refuză.

Inchipuirea născoceste mereu alte și alte icoane ael vieții și mereu ești silit să alergi după împlinirea acestor vise, întrecând senzația maximă prin alta și mai grozavă. Viața mea a fost mai aventuroasă, decât o mie de romane și astfel trebuia să și rămână. Căci viața e mult mai ciudată și mai lipsită de logică, decât fantezia poetului, și sunt lucruri, care abea trebuie trăite aveau, pentru ca oamenii să le creadă.

CAP. II

O NUNȚĂ CU URMĂRI

Către sfârșitul veacului trecut descinde la Iwano-Wosnesenec o fată blondă cu ochii albaștri. Privi curioasă orașul vast-capitală de județ — în care avea să trăiască de acum încolo cu soră-sa. Nu, era mai frumos la ei în Suedia, cu lacurile însorite. Pe aici nu erau decât fabrici uricioase, coșuri și locuințele lucrătorilor. Alta nu vedeai nimic, iar aerul parcă duhnea a ulei de mașină. Nu, nu era deloc simpatice pe aici.

Ea nu avu multă vreme să mediteze asupra acestor fapte, căci sosise la locul destinației — vizitului oprii în fața unei căsuțe simpatice, de altfel toate locuințele funcționarilor superiori erau curățele și se înfățișau frumos. Și tânăra suedeză fu primită cu alai de către soră-sa, și de către toată lumea ruhedenii și prieteni adunați în casă, în vederea nunții. Surioara făcu și cunoștința viitorului cumnat, dar abia noaptea târziu cele două surori putură să schimbe nestânjenite câteva cuvinte. Tânăra mireasă se mira de antipatia surioarei pentru Rusia. Abia ai sosit, și vrei să și judeci o dojenă, iar apoi o întrebă, dacă măritându-se nu și-ar urma și ea sotul în țara străină. Drept care răspuns, fata izbucni într'un hohot de râs.

(Va urma)

FRIZERIA BEER

Calea Moșilor, 53

Mărindu-și localul anunță Onorata clientelă, că este servită fără așteptare, de către un personal perfect specializat în Tunsori, Ondulațiuni, Manicure, etc.

Amintiri

de CONRAD VEIDT

POATE să mai aduceți aminte că mi-am început cariera artistică în teatru și iată cum: Având releități artistice de timpuriu, am discutat despre încadrarea lor în rama realității cu portarul unui teatru. Da nu vă mirați, chiar cu portarul, căruia i-am declarat că vreau cu tot dinadinsul să mă fac artist, dar piedica cea mare, e că n'am parale, și i-am rugat să facă ceva și pentru mine. Bunul om nu m'a uitat și într-o zi mă prezintă unui artist eșit la pensie. Bătrânul mă examinează cu ochi critici și, entusiasm de înfățișarea mea exclamă:

— „Dr. veți deveni un mare artist! Sunteți un Faust născut. Acest rol trebuie să-l învățați imediat“.

Mi-a cerut șase mărci pe oră și cum eu n'aveam nici un ban, n'am împrumutat pentru a putea plăti cel puțin 10 ore. Examinandu-mă cu atenție oră cu oră, exclamă într-o zi:

— „Te voi înceta fără parale!“

După câteva zile dascălul meu, mă conduse la Reinhardt în sala căruia am declarat, natural, din „Faust“. Maestrul m'a ascultat cu atenție și la sfârșit îmi spuse: „Poate că am să te încerc“. Și iată că peste câteva zile, primesc o scrisoare de la Reinhardt, prin care mă angajează ca artist, la teatrul său, cu o leafă de 70 mărci pe lună. Primul meu gând dupe citirea scrisorii fu să alerg la cea mai apropiată tipografie pentru a-mi comanda următoarele cărți de vizită.

CONRAD VEIDT

Membriu la Max Reinhardt-Bühne

Și astfel am stat doi ani la Reinhardt, ca artist necunoscut, dar după acești doi ani, maestrul îmi incredință un rol mai mare, având astfel prilejul să joc teatru în adevăratul înțeles al cuvântului, sub regia genială a lui Reinhardt, care este pentru mine noțiunea unui om care posedă inimă, suflet și geniu.

După ani de teatru, au urmat cei de film. Am jucat mult pentru „Ufa“ iar acum sunt angajat la „Universal“, unde joc în filme impresionante, așa cum îmi place și cum am visat întotdeauna.

„Rapsodia... umbrelor“

de LIL DAGOVER

NAȘ vrea să trec nicidecum drept răuvoitoare. Totuși, nu pot porunci inimii mele, în privința unui episod, întâmplat cu ocazia turnării filmului „Rapsodia ungară“, în regia lui Erich Pommer, în Ungaria. Expediția noastră suferia cumplit din cauza căldurii insuportabile. Zile întregi s'au turnat scene pe câmpii întinse, lipsite cu desăvârșire de umbră.

S'au propus diferite remedii, contra razelor nemiloase ale soarelui, dar toate au dat greș.

Crezând că mă voi adăposti puțin de căldură, mi-am ridicat un corb ca din povești, m'am desbrăcat complet și am pus niște ungueroaice să-mi toarne neîncetat găleți cu apă dela gheață.

Dar efectul a fost ca și nul.

Eram cu toții aproape de nebunie, când într-o zi veni marea surpriză.

Bonvivanții expediției, Willy Fritsch și Harry Hardt, apărură înarmați fiecare cu câte o umbrelă. Aspectul frumoșilor husari, nu era prea stilizat, dar cui îi păsa de asta. Bonvivanții noștri erau invidiați de ceilalți membrii ai expediției, deoarece tot sexul slab se înghesuia sub umbrele pentru a mai scăpa de razele nemiloase ale soarelui.

Dar invidia deveni și mai mare, când cei doi se mândreau, că umbrelele le-au fost date de cele două fete ale gazdei.

Și iată că a doua zi, toți membrii expediției veniră înarmați cu câte o umbrelă, care le fusese dată — după cum spuneau — de fetele gazdei respective.

Pe seară, când lucrul încetase și ne pregăteam pentru întoarcerea în sat, primiram vizita unui evreu cu „haine vechi“, care declară că în urma marelui cereri de umbrele, a fost nevoit să facă o nouă comandă, și roagă pe d-nii artiști, cari au mai comandat umbrele, să mai aștepte o zi-două.

Vă gândiți la figura colegilor noștri, când am aflat adevărul cu umbrelele date de „fetele gazdei“. Dar și evreul a tras consecințele, căci a dat faliment, nemai vânzându-se nici o umbrelă din cele comandate.

Proporții

Simpaticul Karl Dane, împreună cu cea mai tânără din partenerile sale

Activitatea regisorilor

GEORGE FITZMAURICE...

...a fost însărcinat de „First National“ cu regia filmului după scrierea lui Elinor Glyn: „The Man and the Moment“. Stea: Billie Dove.

ROMANO MENGON...

...realizează pentru firma germană „Mengon“ filmul „Don Manuel, der Bandit“, după un manuscris de Hans Marschal.

RENÉ HERVIL...

...realizează în studio-urile Cinéroman, interioarele filmului „Ruisseau“, editat de „Paramount“. Iată distribuția filmului: Louise Lagrange (Denise Fleury), Olga Day (Madeleine), Pépée Bonys (la Môme Carton), Lucien Dalsace (Paul Bréhaut), Caillaux (Lucien Bréboul), Félix Oudart (Edouard Ollivier (Devillier)).

Ecouri Cinematografice

IATA lista filmelor pe care „Universal-film“ și-a propus să le turneze la Berlin: „Chute des anges“, după romanul lui Arthur Somes Roche, „Casa de sticlă“, „Cinci gentilomi din Frankfurt“, regisor William Craft: „Frunoasa mască“ după cunoscuta operetă vieneză și „Sânge polonez“ de Léo Stein.

APĂRUT „Cine-Mondial“ cu un bogat și variat material. Semnează diferite articole din cele mai interesante: Charlie Chaplin, Mary Pickford, William Haines.

PIRANDELLO, scriitorul italian cu renume mondial a predat regisorului lui „Long“, Richard Eichberg, un interesant scenariu, pe care acesta îl va realiza tot cu Anna May Wong în rolul principal. Filmul e editat de „British International Pictures“ Londra.

WALTER RUTTMAN realizatorul filmului pe care l-am văzut acum câteva luni, pe ecranul unui cinematograf din centru, „Symfonia marelui oraș“, a angajat pe actorul rus Kowal Samhorski pentru filmul său sonor, „Melodia lumii“

Poșta Cinefililor

COCA, Ploesti. — Nu, nici Lya Mara și nici Lya de Putty n'au copii. Nu pot da relațiuni asupra „intimităților exterioare“ ale Lyei de Putty.

TY. GRY, Fritz Lang: Berlin-Wilmersdorf, Babelsbergerstrasse, 1. Ii puteți scrie în germană.

SONIA VLADIMIR. — 1) Willy Fritsch a fost logodit dar acum nu mai este. 2) Eliza la Porta: Berlin, Kurfürstendamm, 138. 3) Mary Pickford are 31 de ani. 4) Da, joacă, dar rar. 5) Nu, cum puteți crede aceasta? 6) Lucy Doraine joacă actualmente în America. 7) Nici acest lucru nu-i adevărat. 8) Lya Mara, da, este cu regisorul F. Zelnik. 9) Ivan Mosjoukine cu Agnes Petersen.

EUGENIA FRITSCH. — Ii poti scrie în germană, la Berlin-Charlottenburg, Kaiserdamm, 95.

MIA. — Willy Fritsch: mai sus la răsp. Eugenia Fritsch. Nu-i puteți scrie decât în limba germană. La 27 Ianuarie împlinește 28 de ani.

CHINEZUL. — Lupu Pick, Berlin S. W. Wilhelmstrasse 10. Fritz Lang, vezi mai sus. Renunțați la dorința de a deveni artist de cinema. Nici un artist nu vă poate ajuta în această direcție.

ILIE COJAN. — Paul Wegener, Berlin, W. 35 Am Karlsbad, 3.

NICKY. — Lily Damita, c/o United Artists studio, Hollywood, Calif. U. S. A.

NORA. — Gabriel Gabrio: Paris (XVIII e) 62, Rue de Leibnitz; Walter Rilla, Berlin-Charlottenburg, Wacholderweg, 6; Jeny Jugo, Berlin Halensee, Kurfürstendamm, 152. Bell și Elga Brink în No. viitor.

CURIOZITATI

Liruzine pe biciclete pentru plimbarea copiilor.

Ora de educație fizică într-o școală japoneză.

Politia londoneză angajează numai polițiști cu cel puțin 1.85. cm. înălțime.

Principesa rusă Ikarolovici vinde ziare pe străzile Parisului

Episcopul catolic din Africa (Africa) are 2.500.000 de enoriași negri și numai 2000 de albi

Scare artificiale pentru noui născuți sațenii

Primul tramway cu motor de benzină

Cum se construiește un pod în Africa.

În grădina zoologică din Londra, broaștele țestoase sunt măsurate în fiecare an.

Oameni

f
a
r
t
e
s
i
d
e
i

Sir Austen Chamberlain, ministrul de externe englez, s'a însănătoșit după o lungă convalescență petrecută în Antile.

Cofonul Lindbergh, se logodește cu miss Morrow, fiica ministrului american din Mexico.

Profesorul Calmette, a afecțat 150.000 copii cu ser anti-tuberculos.

O...
uă...
ala...
de...
ze roșu...
n, care nu...
clicăză...
operator

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Coly, vestitul parfumeur și editor, a lansat o gazetă germană în Alsacia.

Miss Edna Best, cea mai frumoasă artistă engleză.

Miles, aventurierul care a făcut ocolul lumii, într-o barcă cu panza, a trecut din nou Atlanticul în același mod.

Vestitul scriitor Edgar Wallace face dicționar la dictofon.

Dona Inez Orizgar, reprezentanta republicii Chile la Londra.

Chirurgia înfînării

de Prof. Dr. Holländer

Operațiunile chirurgicale pe care le întreprindem astăzi spre a reda tinerețea pacienților noștri, se bazează pe două principii fundamentale deosebite.

Prima sistemă de operațiuni se leagă de numele prof. Steinach și constă în injectarea secrețiilor de glande, în așa numitele hormone. A doua sistemă — despre care va fi vorba în acest articol, este practicată la operațiunea directă a țesuturilor îmbătrânite.

Vârsta unui cal, se poate cunoaște cu ușurință, după dinții săi. După aceeaștia sunt de roși, cunosătorul va putea stabili cu precizie vârsta.

La oameni semnele distrugătoare ale bătrâneții, se evidențiază pe altă cale. Anii, își gravează semnele, de predilecție pe fete, și în modul acesta, se poate recunoaște aproximativ, vârsta unui om. Când i se spune cuiva: „Arăți bine pentru vârsta d-tale”, se înțelege că semnele bătrâneții sunt la el sau ea, mai puțin vizibile.

Dacă însă cineva a trăit ani de suferințe corporale și griji, care au dat loc la o depresiune sufletească, semnele sunt mai vizibile și se chiamă că este „îmbătrânit înainte de vreme”.

O suferință corporală, este și așa numita cură de slăbire, care atrage după sine schimbări de greutate periodice. Așa că scopul urmărit de mondenele care practică această cură, pentru a-și asigura o „bătrânețe frumoasă”, dă greș, întrucât prin aceasta, obrazul îmbătrânește. Cum se produce aceasta? Odată cu delăsarea cărnurilor corporale, se lasă și pielea obrazului întreaga piele a obrazului, pierde — în termeni medicali — turgorul, adică se lăbărțează și pare prea mare pentru față, formând cute.

Obraji încep să atârne, lăsându-se peste linia maxilarului inferior; și cum bărbia nu ia parte la acest proces de lăsare, se formează renumitul triunghiul al părții inferioare din față.

O altă consecință inevitabilă, a acestei delăsări a obrazilor, este pronunțarea mai vădită a buzei superioare, care formează o baricadă, între partea superioară și inferioară a feței.

Această pronunțare survine de multe ori foarte timpuriu, chiar la tineri, pe care îi jenează la fotografie, restul feței fiind frumos. O altă caracteristică a îmbătrânirii feței este formarea așa numitelor săculețe sub ochi. Tot astfel începutul bătrâneții își inprimă semnele pe gât. Se formează încrețituri și prin îndoirea pielii, se naște cea de a doua bărbie. Deoarece majoritatea femeilor care doresc să-și îndepărteze urmele bătrâneții, vizitează instituturile de înfrumusețare și vin în cele din urmă la medic, nu mai e nevoie să mai relevăm ca un semn de bătrânețe încăruntirea părului. Ieoaie toate acele femei care caută ajutorul operativ, și-au vopsit părul demult. Vom releva doar și sbărciturile la frunte, ca o urmare a încordării și astfel va fi desemnat pe deantregul tabloul bătrâneții care începe și al tinereții care e pe sfârșite.

Observăm în treacăt că aceste semne de bătrânețe aparente la lumină, sunt în cele mai multe cazuri legate cu îmbătrâniri ale trupului. Pielea acestuia, se face tot mai subțire, mai ofilită și mai puțin elastică, și în legătură cu alte funcțiuni, structura tare a pielii, se desface de țesăturile inferioare ale corpului. E un semn al timpului, foarte remarcabil și pentru starea de cultură, că dorințele (pacientelor) de corectură a înfățișărilor nedorite s'au și transformat în fapt. Când acum 20 de ani, pentru prima dată mi s'a adresat o străină, ca să

operez, aceste defecte, și mi-a arătat pe o hârtie schema aproximativă a intervenției, am tăgăduit la început avantajile operației. Printr'o scrisoare însă, doamna a reușit să-mi schimbe părerea. Dânsa mi-a scris că noi medicii avem datoria să facem

sănătoasă și fericită? Astfel, atunci am fost cel dintâiu care am făcut operația de netezire a feței, și am făcut un deplin o femeie. Punctul de vedere medical cu totul schimbat de atunci și acum, apare evident, prin aceea că atunci am făcut operația oarecum în deplin secret, și că astăzi operațiunile de acest fel se numără cu sutele și miile.

Operațiunile de netezire a feței, s'au început în chirurgia cosmetică. Tăietura se face chiar lângă urechi. Sus se ia mai puțin, jos mai mult din pielea de prisos, și se coase pielea de jos în sus; operația prin anestezie locală, devine absolut fără durere, și nu lasă decât o urmă foarte fină, cu timpul deabia vizibilă, care se poate acoperi cu părul. În orice caz, e necesară experiența și talentul cosmetic al unui plastic, spre a evita deplasări urâte. Întrebarea pe care o pune aproape fiecare pacient, este cât de mult durează o asemenea netezire a feței, mai ales când operația trebuie să fie reluată. Răspunsul la aceasta, este că, de-a lungul anilor de observație eu n'am avut nici o recidivă. Rezultatul intervenției, constă în o înfînere nouă a pielii de pe față, și prin coaserea rănilor de jos în sus în înlăturarea obrazilor care atârna, și a cutelor din jurul nasului.

Eventuale încrețituri ale frunții, pot fi înlăturate, prin netezirea către păr. Prin aceste măsuri, fața își recapătă iarăși aspectul tinerețesc, iar posesoarele unor asemenea fețe, încrederea de odinioară, în ele.

Inainte...

...după operație

Inainte și după operația unui obraz îmbătrânit

pe pacienți sănătoși și fericiti. Dânsa se află în fața sinuciderii și chiar dacă aș privi grijele ei ca exteriorizarea unor turburări psihice ce-ar fi preferabil să corespundă: S'o închid pentru ani îndelungați într'un ospiciu, sau printr'o operație mică s'o fac

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București, str. Sărindar 12
Telefon 306/67

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an Lei 300
Pe o jumătate an „ 160
Pe trei luni „ 85

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America „ 800
Pentru Cehoslovacia și Jugoslavia „ 360

Director redacțional
NIC. CONSTANTIN

Secretul prelungirii tinereții și îngrijirea frumuseții

Toată lumea în unanimitate este de acord asupra eficacității masajului și chiar corpul nostru medical care până acum era de obicei în opoziție cu cei ce s'au consacrat prin studii și experiențe acestei ramuri, a trebuit în urmă să cedeze grație evidenței, de aceea masajul ia din ce în ce o extindere cât mai mare în cercurile sociale.

S'a crezut înainte vreme că masajul trebuie urmat necontenit și astfel nu și-l îngrijeau decât persoane foarte fanate, ridate profund și bine înțeles că atunci fiind prea târziu, rezultatul nu dădea roadele dorite. Acum în străinătate și chiar la noi vei vedea persoane tinere care după un surmenaj, insomnie, după o boală având tenul și tot aspectul deprănat, vin fără șovăire și chiar după câteva sedințe figura își recapătă expresiunea de vivacitate și frăgezime.

Institutul de înfrumusețare DORTHEIMER, calea Victoriei 50, are plăcerea de a anunța Onor. Doamne și Domnișoare că a introdus ultima noutate și pe baze înfrădevăr științifice pentru menținerea, prevenirea și înlăturarea ridelor și a tuturor defectelor tenului. Aplicații Parafinale și Nămolului Radio-Active a căror eficacitate sunt indiscutabile. Se execută de către specialiste consacrate exclusiv acestei științe estetice.

CONCURSUL „REALITĂȚII ILUSTRATE“

UN ATLET

Un campionat de Ping-pong

DUMINICĂ 16 DECEMBRIE, ORELE 10 a. m.

A VENIT IARNA. Foot-ball-istul, ciclistul, jucătorul de rugby și toți ceilalți practicanți ai sporturilor, au intrat în perioada de inactivitate. Până la inaugurarea seziunii de patinaj și hockey pe gheață, — căreia „Realitatea” îi va acorda atențiunea cuvenită, — constatăm cu surprindere că vom trebui să cămășteptăm. Ne vom anchiloza în acest interval de timp. Vom plictisi și — ceea ce este mai neplăcut — nu vom mai deține buna formă în primăvară.

Notița privitoare la ping-pong, apărută în numărul trecut ne-a sugerat o bună idee. Veți fi desigur și dvs. de părerea noastră. Nu ar fi oare indicat să organizăm un turneu de ping-pong între prietenii noștri? Vom avea în același timp prilejul de a lua și un contact mai direct cu cititorii. Am primit la redacție mai multe scrisori: propunerea a fost îmbrățișată cu vie simpatie. În corespondența opiniază chiar în sensul organizării unui campionat al Bucureștilor, deschis oricărui concurent de orice vârstă, și de ori ce forță până la evaluarea precisă a capacității fiecăruia.

Intr'adevră, un atare concurs nu a avut loc încă în București. Cum familia jucătorilor de ping-pong s'a mărit cu vremea

simțitor, este acum cel mai indicat timp de a organiza și acest sport pe baze solide.

Ne-am însușit părerea și iată ce hotărîm:

Vom organiza acest turneu Duminică 16 Decembrie, începând de la orele 10 dim.; câștigătorul lui va fi consacrat campion al Bucureștilor, intrucat până azi nu s'a decernat la noi acest titlu.

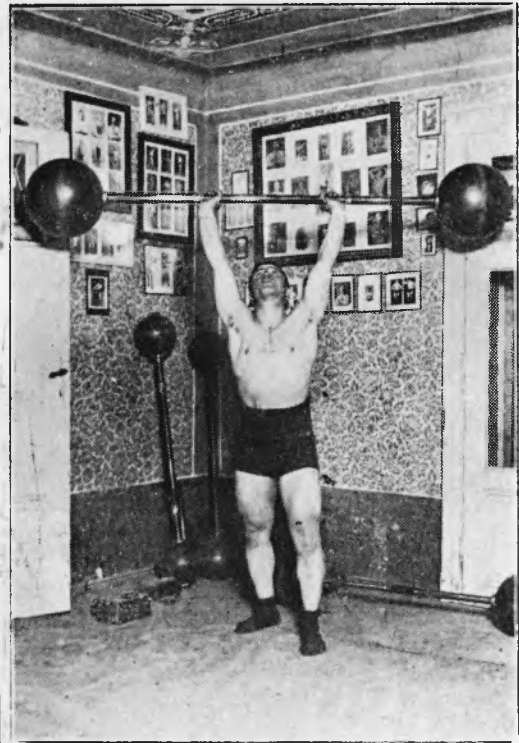
Se pot înscrie toți doritorii de a participa, contra unei taxe de 50 lei. Primii clasati vor primi rachete de aur, argint și bronz. Inscriserile se vor închide Vineri 14 cor., la orele 18.

Intru cât mai multe încântătoare cititoare au formulat de asemenea dorința să participe și deși în era sufragiului egal, opinăm totuși că sexul delicat nu este dotat cu forța fizică a celui tare, așa că vom deschide, pentru aceeași zi o nouă probă, feminină. Vom decerna deci premii și campioanele, nu numai campionilor.

Programul zilei va fi:

1. Concurs de doamne.
2. Concurs de simpla domni.

Inscriserile se vor trimite, însoțite de taxă, pe adresa revistei, 12 str. Sărăndar, pentru d. A. Vogel.

ROMOLO RABASSI, campionul României la haltere (ridicând 140 kgr.)

10 livre și trimiși la închisoare pe un an și mai bine.

Regina Ana, mai generoasă și mai tolerantă cu religiile și sportul, autoriză practicarea cricket-ului. Cu o condițiune: nu era îngăduit să se parieze mai mult de 10 livre de match.

Căci a asista la un match, de orice natură și a nu paria pe sortii eventualului câștigător, este mai presus de modestele mijloace ale ori cărui englez ce se respectă.

SNOBISM

CHIPĂ engleză mixtă compusă din amatori și profesioniști, vizitează Australia. Deunăzi urma să radiotelegrafeze vești în Anglia. La stația de emisiune, amatorii nu se prezentară însă, pretextând că nu doresc să aibe cu profesioniștii nici o legătură, exceptând întâlnirea inerentă pe teren. Societatea de telegrafie, preparase însă un excelent menu pentru întreaga echipă.

Profesioniștii se răzbunară pe colegii lor, savurând cum se cuvine și porțiile rezerva-te amatorilor absenți. În urmă, povestind și cele întâmplate, transmiseră prin radio cele mai cordiale salutări... exclusiv profesio-niste.

TÂNĂR...

Charlie Leggett este actualmente cel mai tânăr pugilist profesionist englez. Fiind în vârstă de 13 ani, provoacă pe toți boxerii din lume, cari nu depășesc greutatea de 34 kgr.

Curiozități sportive

BOXEAZĂ DIN NOU

GENE TUNNEY va îmbrăca din nou mânușile. El nu va mai lucra însă pentru titlu. A acceptat să participe la o serată mondenă, organizată în scop de binefacere, și va disputa... cinci matchuri, în cursul unei singure serii!... La Londra...

Vă veți întreba, de bună seamă de ce tocmai cinci și nu șase sau patru.

Explicația este simplă: Dempsey a acceptat cândva să înfrunte patru adversari, și Gene nu vrea să fie mai prejos ca „Jack”.

CINSTE PROFESIONALĂ

JOHAN ROSS ROACH este un faimos portar de hockey profesionist. A fost membru în echipa canadienilor „maestrii cross-iei și ai paletelor”. Campioana mondială, „Rangers”, din New-York, l'a dorit cu orice preț în sânul său. Il întrebă cât pretinde. Roach le fixă leafa. În scurt timp, i se trimise un contract, în care se stipula în favoarea jucătorului o retribuție mult mai ridicată decât aceea pe care o pretinsese el. Fără reală de cinste, el semnală eroarea

președintelui clubului, colonelul John St. Hammond. Bătăndu-l prieteneste pe umăr, acesta-i răspunse:

— „Dragul meu, eroarea este a ta, dar tu nu știi să te apreciezi cum trebuie; te apreciem noi la o justă valoare”.

Nu vă veți mira, desigur, că John Ross are temeinice motive să fie devotat clubului său.

ISTORIA CRICKET-ULUI

CRICKET-UL, sportul național al Marii Britanii are arme de nobletă și străbuni iluștri. S'a născut din viață nobilă, în secolul al XIV-lea, cei mai entuziaști ai săi servitori fiind... calugări, în anul de grație și din mila Domnului lăsatul, 1344.

Mai târziu, sub domnia prea mărețului, viteazului și cinstitului rege Eduard IV, cricket-ul este declarat ilegal, căci, oroare pe globul pământescului păcat, captase pe toți practicanții nobilului sport cu arcul!... Nu era nici o glumă: vinovații prinși în flagrant delict, erau amendați cu

Ilie Niculae, campionul român de cross-country este purtat în triumf, după victorie

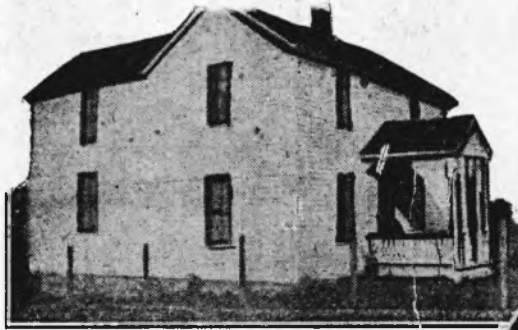

Cu tot timpul friguros, se mai fac băi de mare la Constanța

Otrăvitoarea din Missouri

Un caz ca'n basme. — Predilecția unei „samarinene“. — Otrăvitoarea copiilor. — In fața curții cu juri.

In localitatea Mereme River din statul Missouri (Statele-Unite ale Americii) s'au petrecut lucruri cu adevărat fantastice.

Dacă știrile pe care le avem nu ne-ăr fi parvenit dintr'o sursă din cele mai serioase, am fi spus desigur că e vorba de un basm, în care clasică vrăjitoare deține rolul principal. Și într'adevăr, rolul unei asemenea vrăjitoare hapsână și enigmatică, l-a jucat acolo sora de caritate Bertha Gifford.

De aproape optsprezece ani, dânsa locuia în casa veche și retrasă a unei ferme. Locuința ei e supranumită „Casa misterioasă din Catawissa“. De aici, Bertha Gifford, o femeie de vre-o 50 de ani, era oricând gata să sară în ajutorul vecinilor unde s'a încuibat vre-o boală. Ziua, noaptea, la orice oră, își părăsea culcușul și parcurea uneori distanțe de kilometri, ca să meargă și să îngrijească de bolnavi. Nimic n'o putea împiedica să fie întotdeauna înaintea medicului dela țară.

Și îngrijirile pe care le administra bolnavilor li dădeau aparența unei „samarinene“ desinteresate și pricepute.

Astfel, maica Bertha, putea în bună voie să pună în aplicare planul ei diavolesc, care totdeauna ducea la moartea pacienților. Cu rugăciuni, lacrimi și vorbe dragăstoase căuta apoi să mângâie pe părinți sau rude și niciodată n'a cerut vreun ban pentru serviciile sale.

Maica Gifford — probabil dementă — avea o adevărată pasiune pentru catafalcuri și ceremonii funebre. După decesul pacienților cari au fost în îngrijirea ei, dânsa alerga și îngrijea tot ce trebuia pentru ca ceremonia funebă să fie desăvârșită.

Bertha Gifford, după cum spun medicii, nu era o soră de caritate cu studii speciale, era însă o îngrijitoare voluntară de o pricepere remarcabilă. Știa să administreze cele mai complicate regimuri și înțelegea simptomele boalelor. Avea cunoștințe asupra drogurilor și de aceea, de cele mai multe ori i se lăsa în seamă darea medicamentelor.

Se pare că Bertha avea o preferință în celace privește bolnavii: li plăceau mai mult copii. Când sora lua în îngrijire vreun caz, ea prelua în același timp și conducerea gospodăriei.

Porunca de pildă, ca lucrul cutare sau cutare să fie scos din camera bolnavului, și căuta să impresioneze familia, prin grija și priceperea pe care le pune în serviciul bolnavului.

De cum se insera, cu graiul ei dragăstos, se adresa, în special mamei, cu aceste cuvinte:

„Acum draga mea, vreau să te duci la culcare. Trebuie să fii bine odihnită ca să poți să-mi ții locul mâine. N'ai nici o teamă — eu rămân de veghe“.

Cererea părea foarte logică și mamele se

increddeau că soarta copilașilor lor e în mâini mai pricepute. Și așa se făcea că întotdeauna o noapte întreagă, Bertha Gifford rămânea singură și nevăzută de nimeni. Putea opera în voe.

În casa misterioasă din Catawissa, găseau azil toți bolnavii cari nu aveau cu ce să se caute. Dar moartea seceră fără conținere.

Într'o bună zi, un oarecare Eduard Brinley se îmbătă cu cidru și ațipi în preajma

căsei misterioase. Sora Bertha eși de îndată și îl luă în casă ca să-l „îngrijească“ după cum știa ea. A doua zi bietul om muri. Era al nouălea caz, care s'a întâmplat în aceeași casă și al optsprezecelea decedat din mâinile Berthei. Toate cazurile prezentau aceleași simptome.

De data aceasta, oamenii din sat au cerut o anchetă. Voiau să se cerceteze activitatea acestei „zâne a nopții“ care-și consacrase viața pentru „binefacere“.

Autoritățile s'au sesizat și au luat pe Bertha la întrebări. Femeea avea aerul că e extrem de indignată.

Doamna Bertha a explicat autorităților, pricinile pentru care au murit fiecare dintre pacienții ei.

Totul se datora, spunea dânsa, unei gastrite acute, provenită dela prostul obicei țărănesc, bine cunoscut, acela de-a mânca prea mult la amiază și a munci apoi cu stomacul plin, în loc ca alimentația îmbelșugată să fie servită seara.

„Doctorii cari au eliberat certificatele de moarte, nu știau oare mai mult decât țărănoii cari au denunțat-o?“ — spunea dânsa.

Explicațiile n'au fost multumitoare și Bertha a fost întemnițată. Cazul ei misterios a ajuns în fața Curții cu jurați. Acolo s'a făcut o amplă dezbateră a afacerii și lumină n'a întârziat să se facă.

Medicul legist dr. James Stewart, care între timp cercetase drogueriile și farmaciile din împrejurimi, a constatat că d-na Gifford era o clientă obișnuită pentru arsenic, șoricioaică, care produce cam aceleași simptome cași gastritele. De asemeni, s'a mai aflat că unele cumpărături coincideau cu data onora dintre decesele în chestiune.

Lanțul coincidențelor a mers înapoi până

în anul 1909 — când nimănuia nu i s'a părut curios, că primul soț al „binefăcătoarei“, domnul Graham, a murit, în urma unor crampe stomacale. A doua victimă, care a trecut din viață în condițiuni asemănătoare, a fost noua ei soacră, d-na Emilia Gifford, în anul 1917, cu toate aparentele efortări eroice ale Berthei, de-a salva pe bolnavă. Un an mai târziu decedă în brațele ei și tânărul ei cumnat, în vârstă de 13 ani, James Gifford.

O altă mărturie prețioasă, care a scos la evidență groaznică activitate a „samarinenei“ a fost aceea a cetățeanului George Stuhlfelder, care a arătat modul în care i-au fost îngrijii cei trei copilași ai săi.

Îngerul păzitor cum era sorotită la început Bertha, și-a terminat și aci opera prin răpunerea copiilor; Bernard de 15 luni, Margareta de 2 ani și Irena în vârstă de 7 ani.

George I. Shamel, un țăran care a muncit pe ferma Giffordzilor a povestit cum cei doi băieți ai săi la interval de câțiva ani — au murit în urma unor crampe stomacale.

Și așa, în fața Inaltei Curți de Justiție, s'au perindat rudele unui lung șir de nefericiți, cari au încăput pe mâna „pricepută“ a sorei Bertha.

Foarte lămuritoare a fost și declarația făcută de o doamnă Laura Brown, a cărei nepoțică, Mary, în vârstă de 7 anișori a murit de bună seamă otrăvită de Bertha Gifford. Iată acea declarație:

„Într'o după amiază“, spune d-na Brown, cu vreo două luni înainte de moartea fetiței, nepoțica mea Mary zăcea bolnavă, întinsă pe patul din odaia de culcare. Am intrat în cameră. D-na Gifford stătea pe marginea patului. Apariția mea nu-i era de loc pe plac.

Principesa Ileana în Suedia

VIZITA PRINCESEI Ileana în Suedia, a stârnit un deosebit interes în nămita țară nordică, ziarele și revistele suedeze au consacrat coloane și pagini întregi acestor vizite princiare care totuși, n'a avut caracter oficial.

Între altele, marea revistă din Stockholm „Bonniers Veckslidning” a reprodus această fotografie a frumoasei noastre domnițe în costum național, cu o superbă jerbă de flori în mâini.

Fotografia a fost însoțită și de un articol conținând o descriere a personalității principesei Ileana.

Zina onomasticei Regelui Mihai I la vitrina agenției R. Ferahian, din str. Nicolae Celescu 20, București.

Dragostea arătată de un străin către Regele tuturor românilor, cu drept cuvânt merită toate elogiile noastre.

„Venisem cale lungă dela St. Louis la Catawissa, numai ca să-mi văd nepoata și mă plăngeam de oboseală.

— „De ce nu vă culcați” mi-a răspuns d-na Bertha, „să dormiți puțin?”

Înainte de a mă duce la culcare, dânsa întrebă unde este Eva, adică mama bolnavei. Îi răspunsei că aceasta e în camera de la etaj. Se părea că acest lucru o bucură. M'am dus apoi să mă odihnesc.

„Trezindu-mă însă pe neașteptate și intrând în camera bolnavei, am surprins pe sora Bertha pe când făcea fetei o fricțiune pe brațul stâng cu un lichid de culoare neagră, pe care-l turnase dintr'o sticlută. Sticluta o ținea închisă într'o cutie de aceeași culoare și bine păstrată în buzunarele șortului. S'ar fi putut crede că e vorba de vreun medicament. Dar d-na Gifford nu întrebă de medicamente pentru Mary.

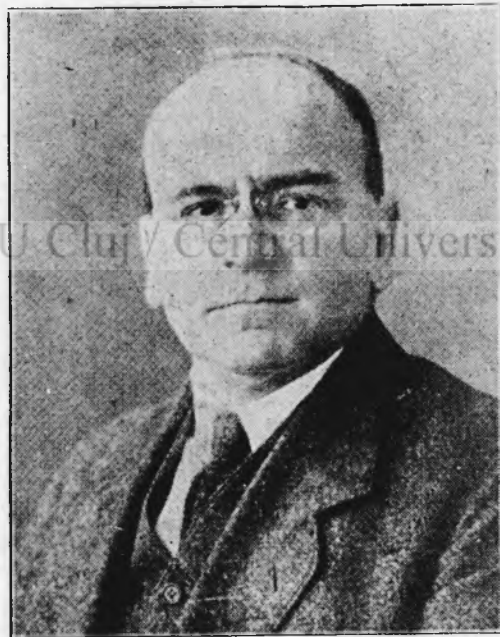
„Când m'a zărit, am văzut cât e de surprinsă și nici nu voia să mă privească.

„În aceeași noapte, Mary a fost cuprinsă de friguri și era gata să moară. Am luat atunci fetița și am transportat-o în grabă la un spital, unde foarte repede și-a revenit. Două luni dela această întâmplare, fetița a fost readusă la Catawissa, și dată iar

Nouii laureați ai premiului Nobel

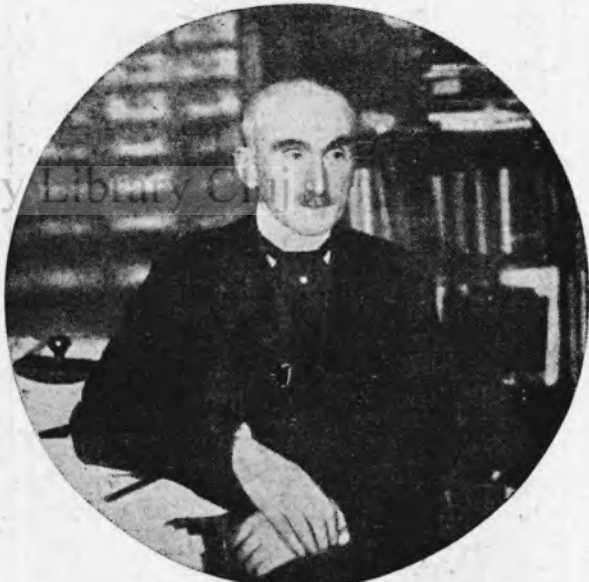
Prof. Adolf Windaus (Göttingen), premiul Nobel pentru fizică

Prof. Heinrich Wieland (Germania), premiul Nobel pentru chimie

D-na S. grid Undset (Suedia), premiul Nobel pentru literatură

Henry Bergson (Franța), premiul Nobel pentru filozofie

în îngrijirea sorei Bertha. De astădată însă, planul tartoriței a isbutit.”

Curtea cu juri în cele din urmă se încredință de vinovăția acestei femei diabolice, dar dânsa persista să nege toate faptele criminale care i se atribuiau.

Desbaterile au stârșit printr'o parțială mărturisire și asta numai grație șefului de poliție Mc. Conell care observă că acuzata pare mai indignată, în special, de învinuirea de-a fi otrăvit pe micul Beulah Pounds, copilășul de 3 ani al lui Herman Pounds. Acesta își menține cu atâta tărie afirmația că în cele din urmă „sora” infuriată spuse: — Pe toți ceilalți da, dar pe asta nu l'am otrăvit.

— „Pe cari „toți ceilalți”? întrebă polițistul liniștit.

Răspunsul a fost că Bertha a otrăvit pe Brinley, copiii lui Shamel și încă alții. Femea aceasta blestemată se scuză cu motivul că prin uciderea acestora căuta să scape pe oameni de mizeria în care se aflau.

Cadavrul lui Brinley, după raportul poliției, a fost exhumat și la autopsie s'au găsit urme de otrăvire cu arsenic. De când a mărturisit, Bertha Gifford, își pune în joc toată dibăcia, ca să nu fie prinsă pe placa

fotografică. Incolo viața nu mai are nici o valoare pentru dânsa.

De altminteri, nici nu mai valorează mult. În conformitate cu legea americană, Bertha Gifford va ispăși curând, pe scutul electric, crimele ei.

N. L. R.

Se fac înlesniri de plată

Trad. LIVIU MIROȘ.

Prin palatele țarilor

CUM PUTEM AJUNGE la Zarskoje-Selo? — „Detskoje-Selo, vrei să spui poate Detskoje-Selo”, îmi răspunde tânărul comunist, care s'a pus la dispoziția mea, spre a mă conduce prin Leningrad.

Îmi amintesc. Guvernul sovietelor, pentru a șterge orice urmă a țarismului răsposat, a modificat toate denumirile care ar fi amintit de el. **Zarskoje-Se.o** — „satul țarilor” — a fost odată. Azi a rămas **Detskoje Selo**, — „satul copiilor” — unde mij de copii sunt îngrijiți cu toată atențiunea, în sanatorii, clinicile și adăposturile create de noua administrație, în palatul, pavilioanele și anexe lor, unde odată se răsfața aristocrația autocrată, care a condus destinele Rusiei sute de ani. Această uriașă colonie este situată la o jumătate oră depărtare cu trenul.

— „Este într'adevăr satul copiilor”, îmi afirmă călăuză mea. „Are un aspect admirabil, acum, în timpul verii”.

Masa de lucru a împăratului Nicolae al II-lea, cu fotografiile familiei sale.

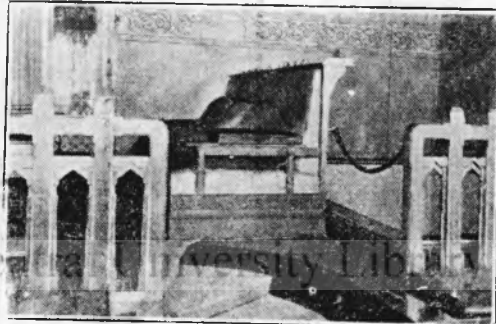
Dar n'am timp pentru aceasta. Interesul pentru mine, este să vizitez palatele splendide ale ultimului țar.

DE LA gară până la fosta reședință de vară a lui Nicolae al II-lea, se întinde o șosea lungă și pustie. Pe ambele laturi, sunt clădire mișe așa numite vile din scânduri, având un aspect mizerabil. Cei câțiva trecători, pe care-i întâlnești rar, poartă haine rupte, decolorate, ghete petice și mantale, a căror culoare trecută nu se mai poate cunoaște, din cauza zecilor de petice, care le ornează. Remene se înfășoară în jachete demodate. Cine sunt acești săraci?

Sunt ultimele resturi ale fostei aristocrații ruse, care nu se împacă, cu noua sistemă de guvernământ și pentru a se hrăni cu amintirea splendorilor din trecut, s'au mutat

pe această șosea, pe care treceau altădată în mândrele lor echipagi, sau pe caii însușmați, în uniforme strălucitoare, fracuri oficiale sau toalete excentrice.

După ce ai plătit câteva copeici, taxa de intrare, ești pătruns de o senzație nedefinită, când ai urcat primele trepte ale palatului imperial. Când pătrunzi în marea

Camera de baie cu bazinul de înot a țarului Alexandru II.

hall, această senzație emoționantă, devine și mai accentuată. Ție, muritor de rând, îți este azi permis să vizitezi acest enorm castel al luxului și eleganței, care a fost căminul împărăteasa Elisabeta în 1744, după ce Petru cel Mare, își creiase aci un loc de odihnă. Caterina II-a mare în dragoste și tot atât de mare în ură, a cheltuit milioane de ruble pentru înfrumusețarea și ornamentarea acestui pașat, care a devenit apoi reședința ei favorită.

Fațada palatului, pare azi demodată. Totuș chiar pe noi, oamenii moderni, ne emoționează vestita galerie dublă de marmură precum și coridorul colonadelor ionice de marmură, care înconjoară etajul superior, unde pe postamente prețioase trecează busturile cezarilor și eroilor romani și ale filozofilor și oratorilor greci.

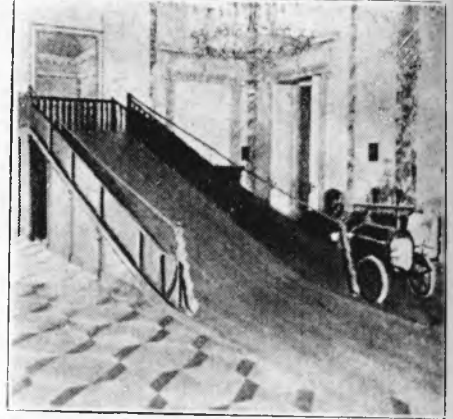
Camerele palatului, sunt mobilate în majoritate după vechiul gust. Totuș sunt decorate cu jasp, achat, mozaic și marmură de diferite culori.

Toate se mai află în aceeaș stare, în care le a lăsat familia țarului, când a trebuit să părăsescă palatul, în noaptea de 30 spre 31 August 1917. Nici un fir de praf nu zace pe obiecte, nici o fotografie — sunt sute, — nu este mișcată din loc. Nici o jucărie a fostului copil imperial, n'a fost luată din camerele lui.

IN CAMERA de lucru a țarului!!! Emoționat, te rezemi de masa de scris a ultimului stăpânitor autocrat al Rusiei, masa pe care a fost silit, să semneze abdicarea, în favoarea marelui duce Mihail, — care la rândul lui, a semnat-o în fața Dumei —; tocul mai zace acolo cu aceeaș peniță cu care Nicolae al II-lea, a semnat actul, care a dus apoi la prăbușirea Rusiei; cerneala s'a uscat în călimară; pi-

pa, pe jumătate umplută cu tutun, se deasemena pe masă. Ți face impresia, că stăpânul acestei camere, a părăsit pentru câteva momente biroul și că se va înapoi imediat.

Și așteptându-i înapoierea, privești pereții, decorati cu tot felul de fotografii de cavalcadă și idile, lucrate în stil burghez. Fotografiiile și tablourile în ulei și aquarelă, — vechi și noi — ale tuturor membrilor familiei imperiale, sunt aranjate cu cel mai perfect gust. Sutele de fotografii

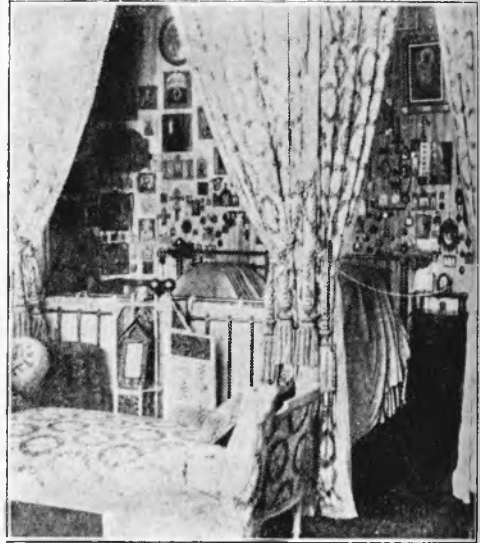

Camera de joc a țarviciului.

se răsfață pe pereți și biroul imperial, este plin de cele din urmă „prize” ale familiei. Portretul în creion, al marei ducese Tatiana, — cea mai frumoasă, din fiicele țarului, — te frapează ca și cel al împărătesei Alexandra, pictat pe o placă de cristal, sub care era instalat un bec electric cu zeci de culori. Se pare că țarul Nicolae, a avut o puternică afecțiune, pentru soția sa și pentru membrii familiei sale.

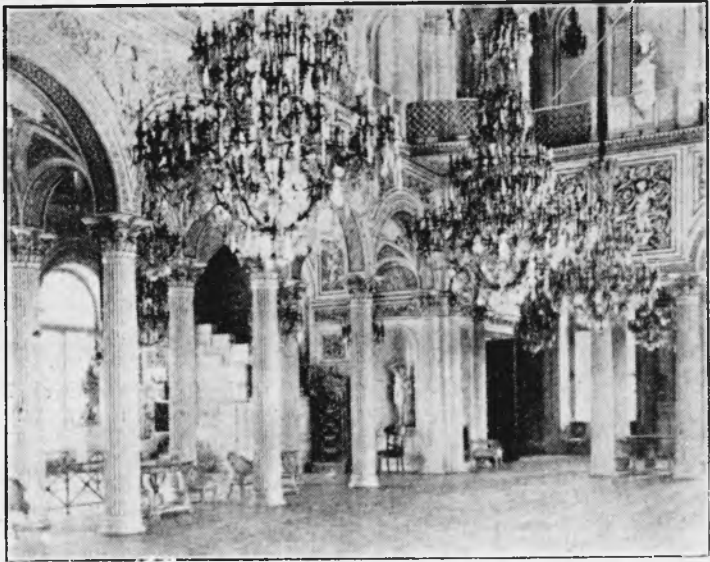
Mai departe, treci prin vestita camera de baie, — cu micul bazin pentru înot, — aranjată la ordinul împăratului Alexandru al II-lea, care de frica atentatelor, nu lua niciodată o baie la mare sau în aer liber. Totuș acest nefericit monarh, pe care-l păndeau criminalii din toate colturile, a căzut victimă nihilistilor, cari l-au aruncat în aer, cu bombe.

Urmează o camera de toaletă, în care se mai găsește intacte cele mai variate uniforme ale ultimului monarh. Mai departe, iau peste camera particulară de primire a țarului, unde acesta obișnuia să țină cele

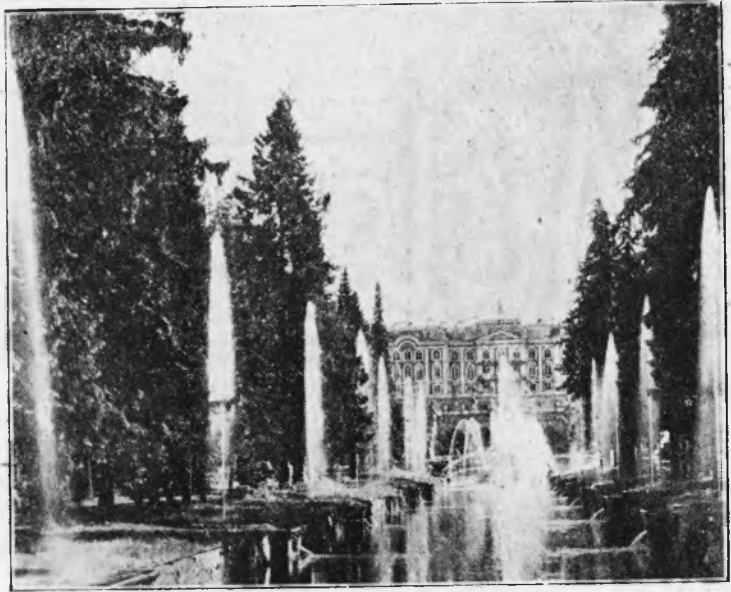

Dormitorul țarinei Alexandra, cu cele 180 de icoane

mai importante conferințe, printre care a fost și aceea, pentru disolvarea Dumei, în Februarie 1917. Un coridor secret, duce din apartamentele țarinei, până la această cameră, ornată de un portret înmarime naturală al țarviciului. Din acest gang, împărăteasa a luat parte la toate conferințele, fără să fie văzută și în acest mod a putut lua cunoștință de tot ce se punea la cale în secret. Astfel se explică informațiunile precise, pe care le obținea Rasputin, în toate domeniile.

Marea sală de cristal, cu vestitele candelabre, unde aveau loc recepțiile.

Jocurile de apă din grădina palatului Peterhof.

Camera de primire a țarinei, este de un verde strălucitor. Cărți, broderii și o mulțime de perne, sunt risipite peste tot. Un portret al Mariei Antoaneta, ornează un perete, ca o prevestire sinistru. Trecând prin buduarul plin de fotografii ale copiilor imperiali, și peisajii din Germania, țara natală a țarinei, pătrunzi în dormitor. Uimit peste măsură, privești cele 180 de icoane care ornează pereții de jur împrejurul patului. Se recunoaște și aici, puternica influență a lui Rasputin, mai cu seamă prin desenele și picturile mistice și ocultiste, care abundă printre icoane.

Din dormitor, duce o scară lată, în odăile copiilor, la etajul I-ii. Camera de joacă a țareviului, te impresionează mai mult ca toate. Este una dintre cele mai frumoase camere ale palatului, are un tobogan special construit, — o adevărată operă de artă. Alături, un mare automobil jucărie, își așteaptă parca stăpânul. Prin colțuri jucării aruncate la întâmplare. Toate au rămas nemșcate dela locul lor și modul cum sunt asvârlite, denotă că și copilul imperial, nu era decât un copil, la fel cu toți ceilalți, și care totuși a suferit și el groaznică soartă a familiei lui.

IN LENINGRAD, se află palatul de iarnă, a cărui clădire a început sub Petru cel Mare, și a fost terminat și reclădit, după marea incendiu care l-a distrus, de

impărăteasa Elisabeta în 1839. Palatul are o suprafață de 8000 de m. p. și un front de 137 de metri, dealungul Nevei. Pe scări de marmură se pătrunde în saloanele de gală, aranjate cu cel mai rafinat lux.

Sala cea mare, este ornată cu cele mai frumoase candelabre din lume, lucrate în întregime din cristal șlefuit. Aci era locul celor mai mari festivități dela Curtea Imperială rusă, și sovietele au păstrat sala ca și întreg palatul, în aceeași stare.

„Sala George”, în marmură albă, galeria generalilor și mareșalilor din 1812 se înșiră după sala armurilor și a blazoanelor, în care sunt plasate, toate blazoanele provinciilor, lucrate în aur.

În această sală se păstra înainte și sceptrul țarului, care purta în vârf, marea diamant Orlov, pentru care Caterina cea Mare, a plătit 450.000 de ruble.

În contradicție cu acest lux rafinat, sunt apartamentele mobilate în stil burghez, ale împăratului Alexandru II. Din aceste apartamente, se pătrunde printr-un coridor în vestitul „Ermitaj”, cea mai bogată colecție de tablouri, stampe, statuete, bronzuri și bijuterii din lume.

UN ALT PALAT splendid, Peterhof, se află situat în golful finlandez. Acolo se poate ajunge numai cu vaporul. În minunatele grădini ale acestui palat, se află vestitele jocuri de apă, care au fost admira-

rate de întreaga lume civilizată. Jocurile funcționează și astăzi, și vastele grădini, sunt populate în fiecare Duminică, de poporul care vine să ia aer.

LA 1700 de km. în linie dreaptă se găsește marele palat „Livadia”, situat în peninsula Crimeea, lângă Sevastopol, și stâncile pe care este clădit, sunt mângăiate sau biciuite de valurile Mării Negre. Livadia, a fost pentru noblețea Rusiei, ceea ce este Monte-Carlo sau Ostanda, pentru magnații internaționali. Și aci domnește un aranjament superb și un lux scilpitor.

VASUL pe care mă imbarc, are destinația Constantinopol. Mă despart cu regret de aceste splendori ale unui trecut immormăntat și în timp ce vaporul taie valurile spre Sud, eșind din golful Sevastopolului, ne urmărește după stânca sa înaltă, pavilionul „Cuibul de rândunică”, unde țarul Nicolae al II-lea, venia cu atâtă plăcere, înainte de a se fi căsătorit.

Un imperiu în ruine, care mai impresionează și astăzi, în epoca democrației integrale, prin vestigiile ce le-a lăsat, în locurile unde trona odată eleganta, luxul, bunul gust, și ca un paradox, autocratismul cel mai deșăntat.

.. Dar vaporul zboară peste valurile înspumate și țărutul rusesc, se pierde din ce în ce mai mult la orizont...

Regina frumuseții și a iubirii

La St. Louis (Statele-Unite ale Americii), au loc în fiecare an, mari concursuri de frumusețe. Se încoronează anual, regina frumuseții și a iubirii, cu un fast și o pompă, care întrece cu mult, pe cele ale curților regale balcanice. Fotografiiile noastre, reprezintă festivitatea, care a avut loc luna trecută și pe purtătoarea titlului de „regină a frumuseții și iubirii” pe anul 1928, miss MARY AMBROSE SMITH.

Misterul vilei Mediei

CUM SE CERCETEAZĂ ȘI SE DESVALUE MISTERUL UNEI CRIME

(urmare)

Bertillon, scoase o cheie din buzunar.

— „Asta o fi cheia doamnă? Am găsit-o atârnată în jurul gâtului său, pe un lanț de aur”.

— „Atunci, desigur că asta este — dar cu ea nu se poate descuia decât prima ușă.”

— „Mulțumim doamnă. Vom examina mai întâiu biroul și apoi vom interoga pe servitori, ca să aflăm cine a fost pe aci în ultima seară”.

Baroneasa apăsă o sonerie și o brunetă curățică, interesantă — probabil fata din casă — ne conduse spre biroul răposatului. Când aceasta voia să iasă, Bertillon o opri:

— „Ai fost aci în noaptea trecută?”

— „Da, domnule”, răspuse ea.

— „Când te-ai retras, baronul mai era în camera asta?”

— „Da domnule. Deși de obicei eu nu trebuia să aștept ordinele d-sale, până se culca, totuși, pentru că Auguste, valetul, era în seara aceea liber eu am servit cafeaua și cognacul. Stăpânul meu citia și fuma”.

— „După servirea cafelei, n'ai mai venit înăuntru?”

— „Nu, domnule. Stăpânul mi-a spus că nu e nevoie să-l mai aștept. Cred... mi se pare...”

— „Ce anume? Vorbește!”

— „Bine, domnule, stăpânul meu avea obiceiul să primească uneori prietenii, când stăpâna noastră lipsea. De multe ori îi întâmpina el însuși. Cred că cineva a venit în ultima noapte”.

— „Ai văzut pe cineva?”

— „Nu, domnule”.

— „Bine, mulțumesc. Asta-i tot ce voiam dela d-ta.

Când fata plecă, Bertillon ne spuse bombănind:

— „Curios, nu-i pot găsi fetei ceva. Dar tare mi se pare că am mai văzut cândva trăsăturile interesante ale acestei fete. Dar ia să ne aruncăm ochii asupra casetei.”

Aceasta era o cutie solidă construită din oțel și zidită în perete. Era într'adevăr o casetă extraordinară căci, de îndată ce am descuiat întâia ușă, am zărit înăuntru, acoperită de o materie inflamabilă, o a doua casetă, mai mică. Pentru că ne-a fost peste puțină ca s'o descuiem, Bertillon telefonă fabricii, ca să trimită un lăcătuș expert. În vreme ce așteptam sosirea lucrătorului, m'am apucat să cercetez camera, dar n'am găsit nimic neobișnuit. Tocmai voiam să mă exprim în felul acesta, când văzui cum deodată șeful nostru fixă stăruitor măsura pentru cafea.

— „Privește”, mă chemă Bertillon „fata avea dreptate; cineva a vizitat pe baron în ultima noapte.”

M'am apropiat imediat, și am văzut cum examina niște urme circulare lăsate pe tavă.

— „Iată colea paharul de liqueur îl vezi? E un păhărel micuț, și totuși alte două pahare mai mici, de vin probabil, au stat și ele pe tavă. Vinul a fost turnat în pahare de o mână neliniștită, pentru că s'a vărsat puțin. Un vin dulce spaniol, îmi închipui; e gros și lipicios. Cineva a luat paharele. Să vedem la iuteală dacă n'au fost cumva ascunse în cameră.”

Am cercetat amănunțit, dar fără succes. Căutarea noastră n'a fost totuși zadarnică, pentru că am dat de o pată care mirosea a vin. Fără să-i pese de covorul de preț pe care se afla pata, Bertillon tăie bucata cu

un cuțit și o băgă cu atenție într-una din cutiile noastre de metal.

— „Ia asta și du-o lui Lebrun, imediat, și lasă-i-o s'o analizeze. Am văzut tot ceea ce voiam. Mă duc să cercetez din nou fata din casă și apoi pe ceilalți servitori. Developează negativele și fă-mi câte o copie din fiecare, cât se poate mai repede — și adu-mi-le la biroul meu. Voiu fi acolo de îndată ce voiu căpăta raportul doctorului Arnauld.

Nici nu terminasem bine treaba ce mi-o dăduse, când auzii telefonul sunând și apoi vocea șefului care mă și chema. Când am intrat la d. Bertillon, am găsit deacum așteptând pe Lebrun, analistul poliției și doctorul Arnauld. Cu un minut mai târziu apărură și d. Bertillon și, spre încântarea mea, am văzut cu dânsul pe **Bannister**, detectivul american. Ne-am strâns mâinile cu afecțiune pentru că eram buni prieteni. Nu fără să mă surprindă, auzii pe șef, spunând:

— „Am cerut prietenului d-tale ca să-mi procure, prin biroul său din New-York, unele informațiuni. Ședeți jos, domnilor, și să trecem la chestie. Mai întâiu, raportul d-tale, doctore.”

— „Iată-l!” zise doctorul Arnauld. „Baronul de Zeidler a decedat în urma unei emoragii cerebrale, cauzată de o lovitură sau cădere care i-a fracturat baza craniului. Rana e săpată rotund în adâncime și asta mă face să cred că a fost lovit de cal, în vreme ce întăra animalul. Menționez acest lucru pentru că am găsit și urmele unei otrăviri cu morfină. Omul a fost într'o stare de stupefiere, înainte de a fost ucis. Veți găsi amănuntele aici”, și dânsul puse pe masă mai multe foi de hârtie.

— „Bine! Și d-ta, Lebrun?”

— „Bucata de covor a fost murdărită cu vin — Malaga sau Xeres. Și eu am găsit urme de morfină”.

Domnul Bertillon dădu din cap aprobativ și urmă:

— „Acum, iubite Bannister, spune-ne ce conține cablograma din America?”

— „Nu era nevoie de nici o cablogramă. Știu totul despre baroneasă. E o fostă Lola Dawson din Chicago. A ajuns să fie cunoscută acum câțiva ani în urmă, în cabaretele newyorkeze. Baronul de Zeidler s'a înamorat de dânsa, a divorțat de prima sa nevastă și s'a căsătorit cu Lola”.

Câteva minute mai târziu intră și Brigadierul. Ochii săi aveau o strălucire triumfătoare.

— „Din nou cățelul, domnilor”, spuse dânsul. „De îndată ce ați plecat din casa baronului, fata din casă, Francoise, a părăsit și dânsa clădirea, cu un taximetru. Și avea în brațe cățelul, pe care-l păstrase tot timpul.

Era cățelul care aparținea dansatoarei La Belle Lisette”!

— „Cum”, se răsti d. Bertillon. „și d-ta o lași să fugă?”

„Rousseau, indignat răspuse:

— „Sper că domnul șef are o mai bună părere despre mine. am urmarit taximetru până la poarta *Point du Jour*, unde a dispărut. Tânăra femeie s'a urcat atunci într'un automobil care o aștepta în acel loc și plecă spre Gara de Nord. Un ceas mai târziu, un bărbat tânăr și elegant, care a luat un tren suburban, s'a întors în Gara de Nord cu un alt tren.

Purta cu sine o valiză mică în care avea rochia și frumosul păr al Francoisei. Dacă cățelul n'ar fi fost cu dânsul și dacă eu n'aș fi văzut prin micul gemuleț din compartimentul trenului, cum și-a scos rochia și coafura, aș fi fost desigur frumusețea păcălită”.

— „Admirabil! Va să zică Francoise....”

— „Francoise e un tânăr bărbat cu foarte proaste antecedente — e un apaș numit Raoul Ladoux”.

— „Slavă cerului! Ași jura că La Belle Lisette....”

— „O, fără nici un pic de îndoială, domnule. Acest bărbat se transformă într'o frumoasă femeie, ori de câte ori dorește. Cadavrul femeii, care a fost pescuit din Sena, nu era „La Belle Lisette”.

Bertillon lovi cu pumnul în masă, furios.

— „Sfinte Dumnezeu! Și eu care sunt inventatorul „portretului vorbitor” — și n'am pus în aplicare propriul meu sistem. Știam sigur că am mai văzut undeva figura ceea interesantă. Și cu toate acestea n'am recunoscut-o. Ce desăvârșit artist trebuie să fie tipul! Și unde mi l'ai lăsat?”

(Va urma)

FABRICA DE TRICOTAJE ȘI CIORAPI

'LA TONI'

PREZINTĂ O SERIE NOUĂ ÎN TRICOTAJE DE LUX CE VĂ FACE PLĂCERE — FEMEII — ELEGANTE

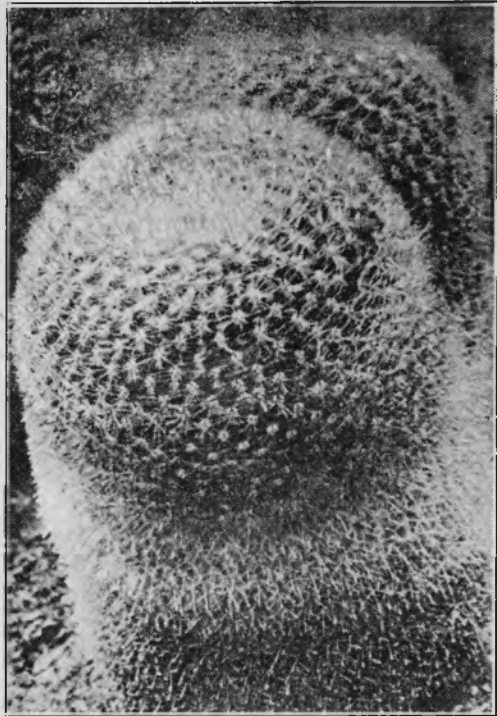
REMAIAZĂ CIORAPI DE MĂTASE ȘI TRICOTAJE DE ORICE FEL

MICHEL COHEN · BUCUREȘTI · PAS. ROMÂN 17-19

Plante înarmate

CA LUMEA a fost foarte bine creată, este adevărat. Fiecare lucru este la locul lui și cu toate acestea se pun o mulțime de întrebări naturii, pentru curiozitățile pe care le-a împrăștiat în creațiunile ei.

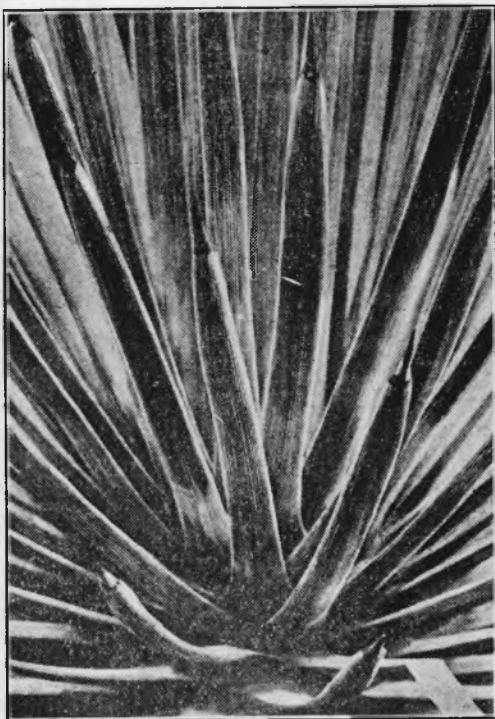
Că trandafirul are spini, este foarte natu-

CACTUS

ral; la creațiunea lui s'a prevăzut că îndrăgostiții vor da iama în ei, culegându-i pentru dulcineele lor. Spinii însă, le mai moderatează avântul.

Dar cactusul? Pentru ce are nevoie cactusul de o cuirasă de spini, țepi și frunză tăioasă? Nici un om nu se gândește să prindă la pieptul iubitei, o asemenea floare. Cactusul se poate mânca? Îi apără țepile și

AGAVA

spinii de animalele care l-ar mânca?

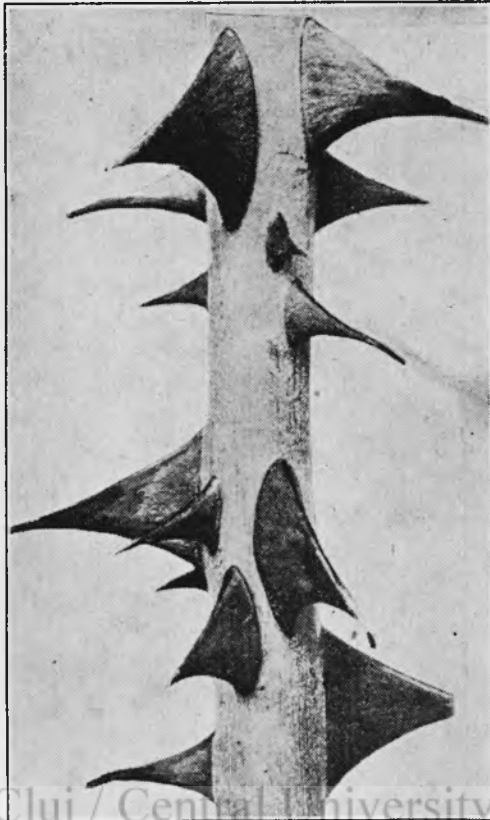
De ce dar, — mă întreb, — are agava frunza ascuțită ca vârful de iridiu, al unui toc cu rezervor?

Și iar nu înțeleg, de ce murele sălbatece au țepușoare ascuțite, pe când sineura, mai bună la gust, nu le are. Murele sunt atât de puțin căutate, încât și fără cuirasa lor, nu le-ar face nimeni rău.

Măceșul e bun, într'adevăr (ca dulceață), dar nici merele sau perele nu sunt de arun-

cat, și nu se apără de mâna care le culege.

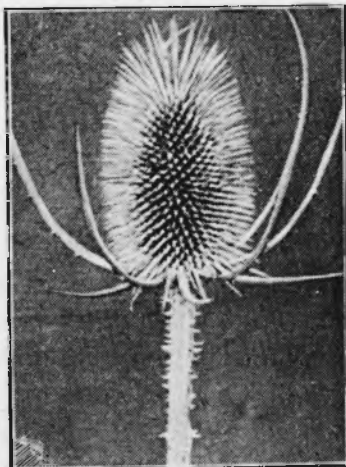
La ce s'a gândit în definitiv natura, când a creat asemenea diferite? De ce poartă stejarul fructe atât de mici pe când tulpina dovleacului, este atât de mică și fragilă? De ce are grăul un pai atât de mare și spi-cul atât de mic? Pentru ca omul, să fi pu-

TRANDAFIR SALBATIC

tut locui un timp sub acoperiș de pae?

De ce este în definitiv o floare roșie, alta albastră, alta galbenă; de ce una crește înaltă pe când cealaltă, rămâne pe o tulpină scurtă? De ce diferă între ele, frunzele pomilor?

SCAETE

O însemnătate au toate acestea, dar care? Chiar dacă nu primești nici un răspuns, ești în drept, să pui o întrebare. Suntem doar departe! Ne construim observatoare astronomice din care urmărim mersul stelelor, radiofonia înconjoară pământul în rețeaua-i de unde invizibile construim avioane rachetă, căutăm de veacuri „perpetuum mobile” și nu știm totuș, de ce are trandafirul spini și de ce înțepă cactusul.

Paradoxal, dar așa este.

Nouii instrumente de tortură pentru... înfrumusețare

CRECENȚĂ expoziție aranjată de specialiști în materie de înfrumusețare, a făcut ca hallul salonului să aibe înfățișarea unei săli de mașini. S'a constatat că la această expoziție au fost expuse nu mai puțin decât 137 mașini patentate, utilizate în cabinetele pentru înfrumusețare.

Cel mai nou aparat, e un fel de cuptor, deși are aparența a trei anvelope de automobil suprapuse. În acest aparat se tratează fețele cucoanelor care doresc să le dispară pistruii. Tratamentul constă în coacerea fețelor cu sare, la intervale, timp de șase zile E o operație destul de neplăcută, dar la urmă, pistruii sunt înlăturați în așa chip, încât nu rămâne nici o urmă că au existau vreodată pe acea față.

Un alt patent curios, a fost o cutie de sticlă, închisă, în care se plasează capul. În acest compartiment se introduce căldura. Pentru a permite pacientei să respire s'a introdus un tub atârnat în afara de sticlă, pe care-l ține în gură. Funcționarea acestei mașini face posibil un masaj eficace al feței. Aparatul face parte dintre vreo alte 12, speciale pentru masaje.

Și s'au mai văzut acolo minunate mașini pentru slăbire, pentru întărirea mușchilor, pentru coafat, etc., toate având înfățișarea unor instrumente de tortură, care însă în realitate, servesc o cauză atât de simpatcă: înfrumusețarea sau păstrarea frumuseții femeilor noastre. (N. L. R.)

REALITATEA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Infanta Maria Christina